

POPPY J.
ANDERSON



İçinde Aşk Var

*Aşkın
Tadı*
1



B&S



Roman


hep
kitap

"Aşkın Tadı" isimli üç
kitaplık dizinin ilk
romanı olan
İçinde Aşk Var, elinizden
bırakamayacağınız,
iştahınızı kabartacak
muhteşem bir
aşk hikâyesi! Bu
romandaki tariflerin
gizli malzemesi aşk,
anlayacağınız!



Aşkın Tadı 1



Andrew Knight, Boston'ın yemek
dünyasında parlayan bir yıldız.
Otuzlarının başında olmasına
rağmen restoranında sunduğu
yemekler dillere destan...

Ama artık tükenmiş durumda.
Kafasını toplamak için çıktığı tatilde
huysuz, inatçı ama bir o kadar da
güzel Brooke Day ile tanışıyor!
Ne var ki Andrew ona şef olduğunu
söylememeye karar veriyor.

Andrew ile Brooke birbirinden
lezzetli yemekler yapıp yerken
aralarındaki çekime karşı
koyabilecekler mi?

Peki ya Andrew'un söylediği yalan
başına bela olacak mı?

ISBN 978-605-192-082-5



TAVSİYE
EDİLEN
PERAKENDE
SATIŞ
FİYATI
26 TL



hep
kitap

AŞKIN TADI – 1
İÇİNDE AŞK VAR

Aşkın Tadı – 1 İçinde Aşk Var

Orijinal adı: Taste of Love -

Geheimzutat Liebe Vol 1

© by Bastei Lübbe AG, Köln, 2017

Yazan: Poppy J. Anderson

Almanca aslından çeviren: Gül Gürtunca

© hep kitap 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim

Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2017, İstanbul

ISBN 978-605-192-082-5

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Yetkin Başarır

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Ambalaj San. A.Ş.

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi

1. Cadde No:16 Ümraniye İstanbul

Sertifika no: 31345

hep kitap

Mecidiyeköy Mahallesi,

Büyükdere Caddesi,

Ercan Han B Blok 121/9

Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

AŞKIN TADI – 1
İÇİNDE AŞK VAR
Poppy J. Anderson

Çeviren:
Gül Gürtunca



Bana ilk kitabımı armağan eden ve miras olarak
okuma sevgisi bırakan büyükbabama.



Andrew Knight, başında dikilip duran asistanını görmezden gelmeye çalışıyordu, kızın hevesi gitgide azalıyor gibiydi. Andrew kendine hâkim olmak için cep telefonunu kulağına bastırıyor, sabrının sınırlarını zorlayarak teyzesinin bitmek tükenmek bilmeyen açıklamalarını dinliyordu.

Aslında işi başından aşkındı, gözü kolundaki saate kayınca günün en stresli işinin kendisini beklediğini anımsadı; değerli vaktini Daisy Teyzesi için harcamasa hiç fena olmazdı. Ne var ki Daisy onun sadece teyzesi değil, aynı zamanda menajeri de olduğundan bu tek taraflı konuşmayı sürdürmekten ve yakında karşı tarafın soluksuz kalacağını ummaktan başka çaresi yoktu. Teyzesi yeni fikirlerini anlatırken nefes bile almadan konuşup duruyordu, yakın bir gelecekte telefonu elinden düşüreceğe de benzemiyordu.

Andrew, teyzesinin anlattıklarını istemeyerek de olsa sessizce dinlerken bir yandan da genelde sabahları boş olan restoranda volta atıyordu. Restoranın giriş bölümünde yer alan, ustaca eskitilmiş Chesterfield kanepelerin önünden geçerken kaşlarını çatıp tablolarını restoranın duvarlarında sergilemek isteyen ressamı düşündü. Andrew normal şartlarda böyle bir görüşmeye asla yanaşmazdı; ama bu ressam, eski sevgilisinin erkek kardeşinin bir arkadaşı olunca mecburen kabul etmişti.

Birkaç ay önce Boston'da Knight's ismini verdiği restoranı açtığı günden bu yana eski okul arkadaşları, sevgilileri, yüzünü bile hatırlamakta zorlandığı akrabaları telefon açıp farklı farklı taleplerde bulunuyordu. Andrew bu tür taleplerle uğraşmaması gerektiğini biliyordu, ancak bu kez durum farklıydı. Bu ka-

dın onu çıplak görmüş, Andrew'un istekleri doğrultusunda bazı eyaletlerde hâlâ yasadışı kabul edilen bazı şeyler yapmıştı. O yüzden bu eski sevgili ondan bir şey istediğinde geri çeviremiyordu.

"Yapımcılar hayran kaldı, Andrew! Biz..."

"Bir saniye Daisy Teyze" diyerek böldü teyzesinin monologunu; pırıl pırıl barın önünde durdu. Bara gelişigüzel yanaştırılmış tabureyi iki el hamlesiyle düzelttikten sonra kaşlarını çatıp "Ne? Yapımcılarla mı görüştün?" diye gürledi.

Heyecanlı teyzesi sanki aldığı derin nefesle özür dilemek istemişti. "Biliyorum, önce seninle konuşmam gerekirdi Andy, ama bu fırsat bir anda karşıma çıktı. Demir tavında dövülür demişler, öyle değil mi ama?"

Andrew'un dikkatini o an iki şey çekti. Birincisi, Daisy Teyze ona sadece ve sadece istediğini yaptırmak ya da kendi görüşlerini benimsetmek istediğinde Andy diye hitap ederdi. İkincisi, teyzesi köşeye sıkıştığını hissederse özlü sözlerle başvururdu. Bu nedenle Andrew, teyzesinin televizyon yapımcılarıyla tesadüfen görüştüğüne bir an bile inanmamıştı. Ancak teyzesinin sinir bozucu ve yer yer müdahaleciliğe varan tavrına rağmen yine de onu çok sevdiği için centilmenliği elden bırakmayıp bu şüphelerini dile getirmedi.

Bunun yerine mantığının sesini dinledi. "Daisy Teyze, bu harika bir fikir olabilir, ama restoran zaten tüm vaktimi alıyor. Üstelik nasıl..."

"Ama Andrew, bunun kariyerin için ne anlama gelebileceğini bir düşün! Televizyonda, tüm ülkede izlenen bir kanalda kendi programını yaptığını düşünsene!" dedi üzerine basa basa. Sesinde ilk kez okul balosuna katılmak için süslenen ve daracak elbisesine zar zor sığan bir öğrencinin heyecanı vardı. "Böylece ismin herkesçe bilinir, restoran zinciri açmak istersen bu çok işine yarar."

"Restoran zinciri açmak istediğimi kim söylüyor?" diye sordu Andrew şaşkınlıkla.

Teyzesi onun bu itirazına kulak bile asmadan sözlerine devam etti: "Andrew, Martha Stewart'ı bir düşünsene."

“Gece gündüz onu düşünüyorum” dedi Andrew abartılı bir ciddiyetle. “Ama Martha Stewart’ın senin bana televizyon programı önermenle ne alakası olduğunu anlamadım.”

Teyzesi kırıngılıkla, “Hadi ama!” dedi. “Martha Stewart Amerika’da aşçılık konusunda bir ikon. Sürekli televizyon programlarına çıkıyor.”

Yılğınlığını gizleyemeyen Andrew, “Mahkemeye de pek sık çıkıyor. Parmaklıklar ardında koğuş arkadaşları için yemek yapmasına da izin vereceklerdir mutlaka Daisy. Martha Stewart’ı gerçekten örnek almamı istiyor musun? O zaman sen de içinde törpü bulunan bir pasta yapıp gizlice cezaevine soka bilirsın.”

“Ne alakası var?” diye sordu Daisy; Martha Stewart çiğnediği sakızı yere tükürdüğü için tutuklanmış gibi konuşuyordu. “Bu kadar karamsar olma. Martha Stewart hoşuna gitmediyse Jamie Oliver ve Gordon Ramsay’i düşün.”

Andrew derin bir nefes aldı. Yan yana dizili, hafifçe aydınlatılmış şişelere bakarken Sommelier ile son gelen Pinot Gris’ler hakkında konuşması gerektiğini düşünüyordu, çünkü şaraplar tam anlamıyla felaketti. “Jamie Oliver ve Gordon Ramsay’e ne olmuş?” diye sordu.

“Ne mi olmuş?” diye haykırdı Daisy Teyze, “Televizyon programları sayesinde ikisinin de ne kadar ünlü olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun. Dünya çapında üne kavuştular, herkes kitaplarını satın alıyor, restoranlarına gidiyor. Başarılarının sırrı medyadaki görünürlükleri. Kendi televizyon programını yap-san başarın sadece yerel sınırlarda kalmaz, uluslararası alana yayılır, Andrew.”

Andrew küçümseyici bir ses tonuyla, “İkisi de İngiliz” diye homurdandı. “İngiliz mutfağı hakkındaki düşüncelerimi biliyorsun.”

“Tanrı aşkına, o zaman sen de Mario Batali’yi düşün!” diye atıldı teyzesi. “Adam resmen havadan para kazanıyor.”

Kamera önünde ucuz plastik sandalet giymekle kalmayıp sosisleri kolye gibi boynuna asmaktan hoşlanan o kızıl saçlı, şişman adamın görüntüsü gözünde ansızın canlanınca Andrew

boğulacak gibi oldu. Öksürdü.

“Para her şey değil, Daisy” dedi.

Andrew kameraların önünde domuz keserek ya da Gordon Ramsay gibi meslektaşlarını azarlayıp ağlatarak ünlü olmak istemediği gibi, sürekli televizyonlarda ya da yemek kitaplarının kapağında görünmek de istemiyordu. O şefti, şovmen değil. Daisy Teyze’nin önerdiği gibi medyada boy göstermek için çabalamaktansa, zamanını ve enerjisini kendi restoranı için harcıyıp günün birinde şehrin en iyi şefi oluncaya kadar konuklarını güzelce ağırlamak istiyordu. Yemek programı olmadan da zaten işi başından aşkındı. Son zamanlarda kendini gitgide daha bitkin hissetmeye başlamıştı. Restoranda her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için sabahın erken saatlerinden gece yarısına kadar canla başla çalışıyordu. Ne var ki şimdi her şey gayet yolunda giderken –hatta fazla yolunda– o kendini yorgun hissediyordu.

En cesur rüyalarında bile bu kadar başarılı olacağını hayal etmemişti. Şu an kendisinden beklenen şey gerçekten de korkutucuymuş ve dürüst olması gerekirse şu ara başını kaşıyacak vakti yoktu. En iyi bildiği ve onu mutlu eden şeyi yapmak istiyordu. Bu da aşçılıktı. Ocağın başında durmak, farklı tatları bir araya getirmek, yeni yemekler düşünmek ve hayalindeki restoranı işletmek onun için kamera karşısına geçmekten de ünlü konuklarla öpüşmekten de daha önemliydi.

Knight’s açıldığından beri tüm rezervasyonlar doluydu, masalar için bekleme listeleri her gün biraz daha uzuyordu, restoranın adı her hafta mutlaka ya bir gazetede ya televizyon haberlerinde ya da internette anılıyordu. Ayrıca şehrin ünlü simaları restorana akın ediyor, sosyal medyada ıstakozlu salatadan, patates gratenle birlikte servis edilen haşlanmış bildircinlerden, Crème brûlée ya da son zamanlarda moda olan tonka fasulyesinden bahsediyorlardı.

Her şey fazlasıyla yolunda olsa da Andrew mutlu olmadığını hissediyordu.

Kendisine neler olduğunu çözemiyordu. Yıllardır bu amaç uğruna çalışıp çabalamış, yenilgileri göğüslemiş, her defasında

yeniden ayağa kalkmayı bilmiş ve otuz beş yaşında Boston'ın en bilinen restoranlarından birinin sahibi ve şefi olabilmek için didinip durmuştu. Amerikan mutfağının en büyük umudu kabul ediliyor, her ay kâra geçiyor, birinci sınıf bir şöhretin tadını çıkarıyordu. Ayrıca boynuna atılıp yatağa o ödüllü tuzlanmış karamelli bisküvi üzeri şamfistıklı mus tatlısından servis etmesini isteyen güzel kadınların sayısı da az değildi.

Fakat gerçekler hayalleriyle örtüşmemişti. Mutfakta koşturmak yerine sürekli sinirine dokunan şeylerle uğraşmak zorunda kalıyordu. Hiç hevesli olmadığı yemek programı hakkında tartışmak da bunlardan biriydi.

Aslında yemek programına duyduğu ilgi kastrasyona duyduğu ilgiden daha yoğun değildi. Ama bunu Daisy'ye nasıl anlatabilirdi ki? İtirazını son derece sakın bir şekilde yapmaya çalıştı: "Daisy Teyze, ben televizyon aşçısı değilim, olmak da istemiyorum."

"Ama Andy, ekrana çok yakışırsın, hem gülümsediğinde yanağında beliren tatlı mı tatlı bir gamzen var!"

Andrew yüzünü ekşitti. Yemek yapmaktan büyük keyif alıyor olsa da, şarabın iyisini sevse de, hatta mükemmel bir Bouillabaisse tarifi için saatlerini harcarsa da sonuçta o bir erkekti. Gülümsediğinde tatlı mı tatlı gamzesinin ortaya çıktığını duy-mak hiç hoşuna gitmiyordu, özellikle de yaşlı teyzesi söyleyince.

Daisy her geçen dakika kendini konuya biraz daha kaptırarak yemek programı yapmanın avantajlarını birbiri ardına sıralamaya devam ederken Andrew barın üstündeki aynaya bakmıyordu. Gözlerinin etrafındaki halkaları kafasına takacak değildi, ne de olsa onlar da artık işinin bir parçasıydı. Ancak tertemiz aynada dikkatini çeken başka bir şey daha vardı: asistanı Alice'in yüzündeki fazlasıyla ciddi ifade. Kucağındaki kâğıtları elleriyle sımsıkı kavrayıp altdudağını kemirışine bakılırsa restoranda yine acil bir durum vardı. Alice en ufak şeyi bile fazla önemserdi, hırslı Andrew'u delirtiyordu. Daisy, yeğeninin bir asistana ihtiyacı olduğu konusunda ısrar edince Andrew adaylardan en iyisini işe almıştı. Ne var ki kısa zaman sonra Alice'in mesleki anlamda fazla hırslı biri olduğu ve basit reklam kampanyalarında bile işi-

ne asker ciddiyetiyle yoğunlaştığı anlaşılmıştı. Ona bıraksa televizyonda beşinci yemek programını yapıyor olurdu. Kızın işine son vermemesinin tek nedeni yeni bir asistan arama zahmetine girmek istememesiydi.

Bu yüzden Alice'e sabırla katlanıyor, fazla sinirine dokunacak olursa onu sos şefine havale ediyordu.

Daisy Teyze, "Yapımcıyla oturup bir konuşsan ne olur, Andrew? Önerilerinin senin de hoşuna gideceğinden eminim" deyince düşüncelerinden sıyrıldı.

Andrew bundan pek emin değildi. Ancak bu konuşma gereğinden fazla uzadığından ve bir an önce mutfığa gidip olan biteni kontrol etmesi gerektiğinden sonunda ayak diremekten vazgeçti, "Alice ile konuşup randevu ayarlırsın" dedi.

"Harika!" diye yanıt verdi teyzesi kulak tırmalayan bir sesle. "Kesinlikle pişman olmayacaksın."

"Daisy Teyze şimdi gerçekten de kapatmak..."

"Evet evet, biliyorum" dedi teyzesi neşeli bir ses tonuyla, "Detayları paylaşmak için tekrar ararım."

Andrew "Anlaştık" deyip telefonu kapadı. Cep telefonu hızlı bir hareketle kot pantolonunun cebine koyarken diğer eliyle de Alice'e işaret etti. Alice elindeki kâğıtları uzatırken neredeyse düşüyordu.

"Bay Knight, toptancı arayıp hafta sonunun balık siparişiyle ilgili bir sorun olduğunu söyledi."

Andrew kaygıyla, "Nasıl bir sorun?" diye sorduktan sonra başını öne eğerek çoğunluğu toptancılar için hazırlanmış sipariş formlarından oluşan kâğıt destesine göz atmaya koyuldu.

"Belon istiridyesi sevkiyatını garanti edemeyeceklerini söyledi" dedi Alice.

Bir bu eksikti!

Andrew sinirle tükenmez kalemi alıp sipariş formlarını imzalamaya başladı. Kafası karmakarışık; bir yandan gelen malzemeleri gözden geçiriyor, bir yandan iki gecesini harcadığı hafta sonu münüsü için bu malzemelerin yeterli olup olmadığını kontrol ediyor, bir yandan da hangi tedarikçinin hızla belon istiridyesi sevk edebileceğini düşünüyordu. Konuklarına her

şeyin en kalitelisini sunmayı ilke haline getirdiği için çok daha kolay bulunan ve fiyatı da daha uygun olan, ancak Andrew'un değer verdiği seçkinlikte bir tat barındırmayan başka bir istiridye çeşidini kullanamazdı.

"Lütfen hemen Mike Flannagan'ı ara Alice. Bana bir iyilik borçlu olduğunu ve benim için beton istiridyesi bulabileceğine inandığımı söyle."

Andrew göz ucuyla baktığında Alice'in not almadığını, hareketsiz bir biçimde yanı başında durduğunu fark etti. Belli belirsiz iç çekerek başını kaldırıp kıza bakınca, bir şeyler söylemek istediğini anladı.

"Bir şey mi vardı, Alice?"

"Bu akşam belediye başkanı ile fotoğraf çektireceksiniz, Bay Knight" deyip baştan aşağı süzdü Andrew'u. "Dilerseniz takım elbisenizi getirtebilirim."

Andrew elindeki kalemi fırlatmamak için kendini zor tuttu, gösteriş meraklısı belediye başkanı hariç her şey için vakı ve enerjisi vardı. Adam bu seçim döneminde yiyip içmek ve sosyal adalet konusunda beylik laflar etmek için sürekli ona uğruyor, sonra da komik bir bahşış bırakıp çekip gidiyordu.

Ailesi de siyasetin içinde olduğundan Andrew işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyor, bu şişko adamla aynı fotoğraf karesinde yer almanın gereksiz olduğunu düşünüyordu. Alice sert bakışlarla onu süzüp durduğuna göre aynı fikirde değildi.

O da aynı sertlikle Alice'e bakıp, "Beton istiridye, Alice. Belediye başkanını düşünme şimdi. Mutfakta bana ihtiyaçları var."

"Fotoğraf..."

"Önce Mike Flannagan'ı ara, sonra da tedarikçimizi arayıp eğer işini yapamayacaksa çalışacak başka birilerini bulmamız gerekeceğini söyle. Geçen ay da sipariş ettiğim İskoç somununun yerine Norveç somonu gönderdi. Şimdi de bu istiridye meselesi. Sabrım tükenmek üzere."

Alice Andrew'la belediye başkanı konusunu tartışmak için yanlış zamanı seçtiğini anlamıştı. Not defterine birkaç şey daha yazdıktan sonra küskün bir çocuk gibi somurtup topuk sesleri

eşliğinde uzaklaştı.

Andrew, bugün başına daha nelerin gelebileceğini düşünmekten alamadı kendini. Saat daha on iki bile olmamıştı, ama kafasını o pek değerli ahşap tezgâha yaslamak için fırsat kolluyordu. Barı iştahla şöyle bir süzdü. Rahatlamak için bir şeyler içmeyi düşündü, saat bunun için biraz erken miydi?

Son zamanlarda kafasındaki karışıklığı iyice dert edinir olmuştu. Yaşadığı stres eskiden olduğu gibi onu kamçılıyor, aksine gitgide bezginliğini artırıyordu. Gerçi her gün elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu –aksini yapamayacak kadar hırslıydı– ancak mesleğine karşı duyduğu o eski tutkunun tükenişini içi acıyarak izliyordu. Restorana şöyle bir göz atarken yüzü çaresizce asıldı.

Daha da kötüsü, yemek pişirme tutkusunu da yavaş yavaş kaybediyordu. Altı ay öncesine kadar birkaç saat uykuyla yetinir, sabahları erkenden yatağından fırlar, restorana gidip işinin başına geçmek için can atardı. Yemek pişirmeye duyduğuna benzer bir tutkuyla idari işlerle ilgilenir, mutfağı çekip çevirirdi. Şimdiye dek küçük detaylarla bile şevkle ilgilenmişti, restoranının kısa zamanda ne kadar başarılı olduğu ortadaydı.

Knight's her şefin gurur duyacağı türden bir restorandı; her iddialı aşçı böyle bir yerde çalışmak için can atardı. Ama Andrew'un yeni günü umutla karşılamak için pek sebebi kalmamıştı. Artık ekibini motive etmek için mutfağına dönmeyi iple çekmiyorsa durum vahim demekti. O zamana kadar ocağın başına geçmek için yanıp tutuşmadığı bir gün bile olmamıştı. Kafa dinlemek için herkes tatile çıkmayı tercih ederken, Andrew'a mutfak malzemeleri yetiyordu; stresli bir günün ardından gereksinim duyduğu şeyler bir ocak ve birkaç gıda maddesiydi. Kendini hiçbir yerde mutfaktaki kadar iyi hissetmiyordu. Yemek yaparken her şeyi unuttur, tüm gerginliğini atardı. Restoran mutfağında yaşanan, işyerinde artık günlük yaşamın bir parçası haline gelen stres bile bu rahatlama yöntemini değiştirmemişti. Bugüne kadar.

Yemek pişirmeye karşı içinde bir isteksizliğin büyümekte olduğunun farkındaydı, bu nedenle kocaman bir boşluk his-

sediyordu. Günün birinde mesleğine duyduğu tutkuyu tamamen kaybetmesi halinde neler olabileceğini düşünmek istemiyor, bu fikrin ne kadar korkutucu olduğunu kendisine bile itiraf edemiyordu. Alice'in bıraktığı kâğıtlara uzandı.

Ama daha bir dakika geçmeden kâğıtları oflayıp puflayarak bir kenara fırlattı. Kimi kandırıyordu? Evlerini Feng-Shui'ye göre dizayn eden ya da içsel dengelerini bulmak için yaşam koçu tutan yogacılara benzemeye başlamıştı. Oysa Andrew o tip biri değildi; son dönemde adı korkuyla anılan tükenmişlik sendromu gibi son moda hastalıklara inanmaz, yaşamını yeniden anlamlı kılmak için bisikletle Hindistan'ı dolaşmaya kalkışmazdı. Hindistan'a hiç gitmemiş, fil sırtında Tac Mahal'den geçmemiş olsa da hayatını neyin anlamlı kıldığını biliyordu. Onun ne kitapçıların kişisel gelişim raflarında duran kitaplara ne de Julia Roberts'ın hayatından bezmiş bir büyükşehir insanını canlandırdığı, kim olduğunu anlamak için tonlarca dondurmayı mideye indirdiği ve dünyayı dolaştığı o filmlere ihtiyacı vardı. O aşçıydı, daha doğrusu şefi ve işinde çok iyiydi.

Şu an kendini yorgun hissetmesinin, isteksiz olmasının nedeni büyük ihtimalle son zamanlarda iş yoğunluğu yüzünden uykuya yeteri kadar vakit ayıramamasıydı; üstelik en son ne zaman iyi bir sevişme yaşadığını hatırlamakta da zorlanıyordu. Dalay Lama bile ona hissettiği bu bezginliğin çok çalışmasından ve yatakta yeteri kadar vakit geçirememesinden kaynakladığını söylerdi. Belki de mutfağı sos şefi Nick'e bırakıp işten bazen biraz erken çıkarak kadınlara yatakta tatlı servisi yap-sa hiç fena olmazdı. Bu gerçekten de tahrik edici bir fikirdi.

Ancak ne yazık ki bu senaryoda bir sorun vardı; Andrew kendi alanını sos şefi Nick'e emanet etmek konusunda kararsızdı, çünkü Nick onun istemediği malzemeleri sipariş ediyordu. Önünde duran sipariş formlarında bu açıkça görülüyordu. Andrew kâğıtları kaptığı gibi Nick'in kulağını çekmek için mutfağa doğru yola koyuldu.

Knigh't's'in müşterilerin ağırlandığı kısmına temizlik malzemesinin hafif esansıyla birlikte huzurlu bir sessizlik hâkimken devasa mutfağında tam bir curcuna vardı. Ocaklarda ve fi-

rınlarda farklı yemekler hazırlanıyor, yardımcılar oradan oraya koşuşturuyor, yemek malzemelerini bir yerden diğerine taşıyor, sebze doğruyordu. Mutfak çok kalabalık görünse de herkes kendi yerini bildiğinden kimse kimseye engel olmuyordu. Andrew mutfağındaki bu düzeni çok seviyor, onlar gibi uyum içinde çalışan, gözü kapalı güvенеbileceğı bir ekibi olduğı için gurur duyuyordu. Mutfağına henüz adım atmış olsa da herkesin bulunması gerektiğı yerde olduğundan, kendi işini yaptığından emindi.

Siyah saçlı sos şefi de ocağının başında tüm dikkatiyle kırımızı şarapla hazırlanmış sosu tadıyor, sosçu ise onu ikna etmeye çalışıyordu.

Andrew kaşlarını çatı, yardımcılardan birini başıyla selamladıktan sonra, mükemmel Boeuf Bourguignon tarifi konusunda tartışan iki aşçının yanına gitti. Kokusunu alır almaz sosçunun Malta sosu hazırlarken kan portakalı aromasını abarttığını anlamıştı.

Sos şefi, yüzündeki kızgın ifadeyi dikkate almadan Andrew'u "Merhaba, şef!" diyerek coşkuyla selamlayıp tadım yaptığı kaşığı bir kenara bıraktı. "Calvin bugün bordelez sosunu iyi tutturmuşa benziyor. Sen de denemek ister misin?"

Mutfakta katı bir hiyerarşi uygulamadığı ve çalışanlarla samimi bir ilişki kurduğu için Andrew'un kimi zaman pişmanlık duyduğu oluyordu. Sos şefi umursamaz bir gülümsemeye yüzüne baktıktan sonra sanki kabahatini bilmezmiş gibi işine döndü. Ancak Andrew'u bu kadar kolay atlatamazdı. Andrew sosçuyu yok sayarak elindeki sipariş formlarını havaya kaldırıp tehditkâr bir biçimde, "Deniztarağı mı sipariş ettiniz?" diye sordu.

Sos şefi yüzündeki umursamaz ifadeyi değiştirmeksizin, "Geçenlerde yeni bir tarif denedim, şef; rezeneli carpaccio yatağında deniztarağı. Biraz yesen mutluluktan ağlarsın!" dedi.

Ağlayacak biri varsa o da Nick ve bu da mutluluktan olmayacak. diye geçirdi içinden Andrew. Nick'le son zamanlarda sıkı dost olsalar ve ara sıra basket oynamaya ya da içmeye gitse de bu, sos şefine diğer çalışanlardan ayrıcalıklı davranacağı an-

lamına gelmezdi.

Kendine hâkim olmakta zorlanarak, “Peki, mönüme yeni bir yemek ekleyeceğini bana ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?” diye gürledi. “Seninle mutfak şefi olarak mönüden benim sorumlu olduğum konusunda anlaşmamış mıydık?”

Göz ucuyla görebiliyordu, sosçu sinerek bir adım geri çekilmişti. Andrew onu suçlayamazdı, sonuçta hiç de dostane bir ses tonuyla konuşmamıştı. Çevrelerindeki gürültünün şiddeti gitgide azalırken, sos şefi kaşlarını çatıp söylenenlerden hiç etkilenmemiş gibi, “Yeni bir şey denememiz gerekir diye düşündüm, şef” dedi.

“Demek öyle düşündün?” dedi Andrew ateş püskürerek. “Öncesinde benimle konuşmak aklına hiç gelmedi mi? Öylece ortaya çıkıp mönüü değiştiremezsin!”

“Keşke öncesinde yemeği sana tattırıyaydım.”

Andrew “Teşekkür ederim, büyük lütfü!” dedi alaylı bir edayla. “Mönü seçiminin bütünüyle benim işim olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

Neşesini bir an olsun kaybetmeyen Nick, “Rezeneli carpaccio yatağında deniztarağı yazın iyi gider. Ek bir yaz mönüsünde sunsak, nasıl olur?” dedi.

Suratı iyice asılan Andrew’un kaşları çatıldı, başı ağrımaya başlamıştı. Önce hiç istemediği halde yemek programı görüşmesini kabul etmiş, sonra kendisini sevimsiz belediye başkanıyla dostluk kurmaya ikna etmek isteyen asistanıyla tartışmış, şimdi de tüm planları altüst eden sos şefiyle sorun yaşıyordu.

Andrew kısa bir an dudaklarını büzdü. Aslında mutfakta, tüm ekibin önünde bu tür bir tartışmaya girmek, isteyeceği en son şeydi; fakat bir yanıt vermek zorundaydı: “Birincisi” dedi, “ek bir mönü hazırlamak saçmalığın daniskası olur, neticede her zamanki mönülerimizin yanında günlük sunumlarımız da var. İkincisi, zaten yeterince deniz ürünü sunuyoruz! Hafta sonları balık türlerinin yanında istiridyeye ek olarak dikenli ıstakoz ve kum midyesi servis ediyoruz. Deniztarağı da nereden çıktı?”

“Deniztarağının önemszenmemesi gerçekten büyük hak-

sızlık" diye karşı çıktı Nick. "Gerçek bir değerlendirme yapılacak olsa midyeyi kesinlikle sollar, şef!"

Andrew Nick'in gözlerinin içine baktı. Bir anda kendini çok ama çok yaşlı hissetti. "Yaz mönüsü yok. Deniztarağı yok. Konu kapanmıştır."

Nick gülererek, "Tamam, ama ne kaçırdığından haberin yok!" dedi.

"Kesin öyledir" diye yanıt verdi Andrew. Sonra gözlerini devirip sosçuya döndü. "Calvin, sen de Malta sosuna yine çok fazla kan portakalı koymuşsun. İnsanlar kuşkonmazın tadını alamasın diye mi yapıyorsun bunu?"

Bu sırada Nick, "Hey, şef!" diye girdi söze umursamazca. "Malta sosuyla en iyi ne giderdi biliyor musun?"

Andrew'un yüzü yine asıldı, alaycı bir sesle "Dur tahmin edeyim, deniztarağı mı?" dedi. Buzhanenin önüne geldiğinde bile sos şefinin kahkahalarını duyabiliyordu.

Andrew eve girer girmez sırtını kapıya yaslayıp başım öne eğdi.

Önce derin bir nefes alması gerekiyordu. Gözlerini kapayıp evindeki huzurun tadını çıkardı, başı çatlayacak gibiydi. Akşam zor ve hareketli geçmişti. Gerçi aslında o gün diğer günlerden daha hareketli ya da yorucu değildi, sadece Andrew kendini bugün her zamankinden çok daha yorgun hissediyordu. Gecenin geri kalanında bir şeyler atıştırıp sıcak bir duş aldıktan sonra yatmayı, ertesi gün de öğlene kadar uyumayı planlıyordu. Büyük ihtimalle duşa girmeyi bile başaramayacağım, diye düşündü kendi kendine. Yorgundu, uzun uzun gerindi, nasıl olsa onu burada kimse göremezdi.

Tüm gününü mutfakta geçiren ve sürekli göz önünde olduğunu bilen biri için, kimsenin olmadığı bir eve gelip istediği gibi davranabilmek büyük bir lükstü. Uzun uzun gerinmek de tıpkı her seferinde yeni bir kaşık kullanmak zorunda olmadan, tek kaşıkla yemeğini tadabilmek gibi, bu lüksün bir parçasıydı. Evde iç çamaşırlarıyla dolaşabilmek de bir ayrıcalık diye düşünüp kapıdan girer girmez deri ceketıyla gömleğini çıkardı. Fakat ne yazık ki evine çoğunlukla sadece uyumaya geldiği için

gözlerden uzak, sakın bir yerde bulunan apartmanın faydasını pek görmüyordu. Bir kez daha esnerken içeriye doğru ilerledi, bir elini sarı saçlarında gezdirdi. Bir yandan da kafasında günün muhakemesini yapıyordu. Sos şefini hizaya getirdikten sonra (ya da en azından bunun için çabaladıktan sonra) bir sürü başka facia ile boğuşmuştu. Tedarikçisiyle hiç de hoşnut kalmadığı bir görüşme yapmış, beton istiridyesi tedarik edebilecek birilerini bulması çok zor olmuştu. Sonrasında da yamağın, belediye başkanının sipariş ettiği somonu fazla pişirdiğine şahit olmuştu. Bunlar da yetmezmiş gibi, o berbat tablolarını gördükten sonra ressamı geri çevirmek zorunda kalmıştı. Eski kız arkadaşısı Mia, Andrew'un bu genç ressama bir fırsat vereceğine inandığı için başının onunla da derde gireceğini tahmin edebiliyordu. Yine de restoranının duvarlarına soyut penis karikatürünü andıran o tabloları asacak hali yoktu herhalde. Andrew muazzam bir sanat anlayışına sahip olduğunu iddia etmiyordu, tutucu biri de değildi, ancak kimsenin duvarlardaki neon pembesi penisler yüzüne yüzüne parlarken bir yemeğe üç yüz dolar ödemek istemeyeceğinden emindi. Evet, Mia ile Santa Barbara'da geçirdiği ateşli hafta sonları onun için hatırlanmaya değer anılardı. Bu anılar o tabloların ana fikriyle benzerlik gösteriyor da olabilirdi. Ancak insan ne kadar ileri gidebileceğini bilmeliydi.

Andrew tek kelime etmeden, genç ressamın kendisine coşkuyla gösterdiği resimlere bakıp bunu hak etmek için Mia'ya ne yaptığını düşünmüştü kara kara. Sonuçta iyi ayrılmışlardı. Böyle insanları başına bela etmesini gerektirecek hiçbir şey yapmadığından emindi. Charlie Chaplin'i andıran renkli penisleri hak etmemişti. Gerçekten!

Tiksinerek omuzlarını silkti, başını sallayıp evine şöyle bir baktı. Eşyalarını kapı girişinin yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı, anahtarlarını hemen yan taraftaki masanın üzerinde bulunan dekoratif kâsenin içine koydu.

İyi bir masaja ihtiyacı vardı. Ama onun yerine pencereye doğru yavaş yavaş ilerlerken kapıcının az önce verdiği mektuplara göz attı.

Restoranla ilgili önemli mektuplar ofise geldiği için elin-

dekiler isteksizce göz attığı zarflardan ibaretti, zaten çoğu da reklamdı: kredi teklifleri, botoks tedavileri ve çöpçatanlık ajansları. Bunlara ilgi duymadığı gibi, işi dolayısıyla sevgili arayacak vakti de olmadığı için Amerikan mutfağına geçerken hepsini çöpe attı.

Zarflardan sadece birini yüzü asılarak da olsa açtı. Bu, babasının izinden giderek politikaya atılmak isteyen ağabeyinin seçim yemeği davetiyesiydi.

Andrew düşünceli bir şekilde iki kapaklı buzdolabına sırtını dayadı. Elindeki birinci kalite kâğıda basılmış davetiyeyi bir kez daha okudu. Resmi ifadelerin yer aldığı davetiyede ağabeyi Richard Henry Knight'ın Massachusetts başsavcılığına adaylığını koyduğu, seçim kampanyası kapsamında düzenlenen yemekte kendisini desteklemesini istediği belirtiliyordu.

Andrew sağ eliyle davetiyeyi buruşturdu. Yüzü asılmıştı, ağabeyinin bunu bildirmek için neden telefonla aramadığını düşündü. Aramak yerine ona da herkese gönderdiği resmi davetiyelerden birini göndermişti. Daha doğrusu göndertmişti. Çevresinde bu işi yapacak adamları vardı mutlaka. Halbuki Andrew ağabeyinin planları hakkında bilgi sahibi olsa fena olmazdı. Bu tür yemeklerde işlerin nasıl yürüdüğünü gayet iyi biliyordu. Sonuçta bir siyasetçinin oğlu olarak bunun gibi birçok davet görmüştü. Şef olmaya karar verdiğinde bile ailesinin siyaseti hırslarına olan ilgisi azalmamıştı. Babasının hukuk bürosunda işlerin nasıl olduğunu, kız kardeşinin büroya ortak olup olmadığını, ağabeyinin siyaset alanındaki çalışmalarını öğrenmek istiyordu. Hukuk eğitimini yarıda bırakmış olması, ailesinin yaşamıyla ilgilenmeyeceği anlamına gelmezdi.

Fakat ne yazık ki babası aradan geçen on bir yıla rağmen Andrew'un aşçı önlüğünü avukat cübbesine tercih ettiğini kabullenememişti.

Andrew'un da fark ettiği gibi, babası en küçük oğlunun hizmet sektöründe çalışmasından utanıyordu. Oğlunun kanun metinleri okumak ya da siyasi nutuklar çekmek yerine yemek pişiriyor olması Henry Carlisle Knight'ın ağızına gidiyordu. Knight'lar Doğu Yakası'nda yaşayan varlıklı ve nüfuzlu bir

aile olmanın yanı sıra, İç Savaş yıllarından beri Birleşik Devletler'in siyasi hayatında da aktif rol alıyorlardı. Andrew'un babası için oğullarından birinin kendi izinden gitmeyip ocağın başında et pişirmeyi tercih etmesi akıl almaz bir şeydi.

Andrew yirmi dört yaşındayken Şükran Günü yemeğinde herkese üniversiteyi bıraktığını, New York'ta Michelin yıldızlı şeflerden birinin yanında ders almaya başlayacağını söylediğinden beri babası onu affetmemiş, öfkesi de dinmek bilmemişti.

Defalarca davet etmesine karşın bir kez olsun restorana gelmemişti babası. Sadece annesi ve kız kardeşi gelmiş, yemeklerini yiyip ton balıklı tartarına kısa bir övgü düzdükten sonra gözden kaybolmuşlardı. Anlaşılan kendilerini pek rahat hissetmemişlerdi. Andrew, annesi bir göz atmak ve yiyeceği yemeklerin sırasını belirlemek üzere aşçıyla konuşmak için mutfığa geldiğinde, hayatını aşçılık yaparak kazanmasını şaşkınlıkla karşıladığını anlamıştı.

Ancak Andrew'un önemsedığı tek şey hayalini gerçekleştiren şef olmak değildi, aynı zamanda ailesine hukuk sınavlarını vermeden de başarılı olabileceğini göstermek istemişti. Babasına başardığını kanıtlama arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Babasının o aşığılayıcı eleştirisi hâlâ kulaklarında çınlıyordu; başkalarının çorbasına tuz atmak için üniversite eğitimini bırakarak geleceğini mahvettiğini söylemişti ona. Andrew'un ne Michelin yıldızlı bir restoranda eğitimini başarıyla tamamlaması ne Los Angeles'in en genç şefi olarak elde ettiği parlak kariyeri ne de çok iyi işleyen bir restoranın sahibi oluşu babasının hayal kırıklığını giderebilmişti. Oğlu avukat değildi; bunun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Andrew buzdolabının kapağını açtı, bir şişe bira alarak konforlu oturma odasına geçti. Şişeyi ağır ağır dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı. Aynalı camdan dışarı baktı, enfes bir Charles Nehri manzarası görünüyordu. Andrew gibi evde pek vakit geçirmeyen biri için fazla büyük olmasına rağmen bu daireyi satın almıştı, bunu da babası için yapmıştı. Evet, müsrifliğin dik âlâsıydı. Daha küçük ve ucuz bir daire de işini görürdü;

ancak Andrew, Beacon Hill ile Back Bay arasında, Charles Nehri'nin hemen kıyısında teraslı bir evin büyük bir mevki sembolü olduğunu düşünmüştü. Böyle bir eve sahip olmak Boston'da başarıya ulaşmak anlamına geliyordu. Bu nedenle Andrew bir an bile düşünmeden evi almıştı. Babasının nihayet nasıl bir başarı elde ettiğini anlayacağını düşünmüştü.

Ancak babası oğlunun ne yaptığıyla da, nerede oturduğuy-la da, nerede yaşadığıyla da ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Öte yandan Richard'ın siyaset hırsı söz konusu olduğunda yaklaşımı çok farklıydı. Otuz beş yaşına gelmiş birinin babasından takdir görmeyi beklemesi eziklikmiş gibi görünebilir; ancak Andrew, ailesi başarısını fark etse çok daha mutlu olabileceğinin farkındaydı.

Elinde bira şişesiyle televizyona doğru ilerledi. Kumandayı alıp bezgin bezgin kanalları dolaştı. Ne o sıkıcı alışveriş kanallarını ne de neredeyse her kanalda karşısına çıkan ve tüm gün süren reality şovları kaldırabilecek durumdaydı. Sonunda, birbiri ardına felaket haberleri veren haber bülteninde karar kıldı.

Hava durumu başlamıştı, hiç ilgisini çekmiyordu, televizyonun sesini kısıp bir anlığına ekrandaki haritaya baktı. Ardından da televizyona sırtını dönerek telesekreteri dinlemek üzere telefona yöneldi. Birasını yudumlarken bir yandan da atıştırmalık bir şeyler hazırlamayı düşünüyordu. Telesekreterin düğmesine basıp ilk mesajı dinledi.

Eski sevgilisinin ince sesi evde yankılandı. Sesine bakılırsa aşırı heyecanlıydı: "Merhaba Andrew, benim Mia. Bugünkü görüşmenin nasıl geçtiğini merak ettim. Lütfen ara beni. Hoşça kal!"

"Hayır, elbette aramayacağım" dedi içinden Andrew, büyük bir kararlılıkla başını iki yana sallayıp mesajı sildi. Yataktaki maharetlerinin yanı sıra Mia'nın kadınların kocaları karşısında sergileyebilecekleri en kötü ve gürültülü sahneleri yaşatmak gibi bir yeteneği de vardı. Andrew ondan ayrılmıştı, şimdi kendisini azarlamasına izin verecek değildi.

Bu yüzden serinkanlılıkla sonraki mesaja geçti. Mesaj tey-

zesindendi, onun da sesi en az Mia'nınki kadar coşkuluydu.

"Andy, seni işyerinde rahatsız etmek istemediğim için telesekretere not bırakıyorum. Alice'i aradım ama ne yazık ki ulaşamadım. Bir randevu ayarlamam için sana yapımcının numarasını vereyim dedim. Yarın arasan iyi edersin! Hoşça kal tatlım."

Daisy Teyze numarayı verirken Andrew öylece durup birasından büyük bir yudum daha aldı. Mesajı silmedi, ama teyzesinin bulduğu yapımcıyı kesinlikle aramayacaktı. Bir sonraki mesaj da ilk ikisi kadar gereksizdi.

"Bay Knight, ben bankanızın müşteri temsilcilerinden Irving Sandler. Sizinle yatırım fırsatları hakkında konuşmak istiyoruz. Bizi ararsanız seviniriz."

"Bu mesajı silmek için fazla düşünmeye gerek yok" dedi kendi kendine ve telefonun durduğu komodine yaslandı. Bir sonraki mesaja geçti.

"Merhaba, Bay Knight. Adım Shaw. Ledger'da yazıyorum. Uygun görürseniz sizinle röportaj yapmak isterim."

Andrew yüzünü buruşturdu, birasından bir yudum daha aldı. Bir sonraki mesaj yine teyzesindendi.

"Andy, yine ben. Richard'ın seçim yemeği davetiyesi sana da geldi mi? Ağabeyinin seçime gireceğini biliyor muydun? Görüşmek üzere!"

Dişlerini sıkarak gözlerini telesekretere dikti. Yaraya tuz basmakta kimse teyzesinin eline su dökemezdi. Bu mesajı da sildikten sonra sos şefinin neşeli sesini duydu.

"Selam, Andrew! Benim, Nick. Yanlış anlama ama, deniztarakları hakkında bir kez daha konuşabilir miyiz? Belki birer bira da içeriz?"

Andrew sinirlenmişti, soğuk bira şişesini alnına dayadı, omuzları iyice düştü. Bundan önceki hayatında nasıl bir suç işlemişti acaba? Böylesi berbat bir günün ardından dinlenmeyi hak ettiğini sanıyordu, ama telesekreter mesajlarını dinlerken kan beynine sıçramıştı. Şu an ıssız bir adada olmak için neler vermezdi...

Bir sonraki mesaj da onu yatıştıracağı benzemiyordu. "Andrew yine benim, Mia! Peter'i ve tablolarını reddetmişsin.

Bunu nasıl yaparsın? Aramanı bekliyorum!”

Başını öne eğip iç geçirdi.

“Selam, Drew! Kanka, yarın parti vereceğimi unutmadın değil mi? Seni de bekliyorum. Bir de yanında kız getirme, partide bir sürü yalnız kız olacak!” Bu arkadaşı Aaron’dı. Andrew bu daveti unutmuş, daha doğrusu önemsememişti, çünkü katılmayı düşünmüyordu. Şu an hiç parti havasında değildi, eğlenmek için yanıp tutuşan insanların arasına karışmak istemiyordu.

Çaresizce telesekretere baktı, yanıp sönen dokuz rakamını gördü. Dinlemesi gereken dokuz mesaj daha vardı. Hiç vakit kaybetmeden telesekreteri kapattı. Kendini çok yaşlı hissediyordu, bitkin ve isteksizdi.

Partiye gitme fikrinden çok uzaktı.

Ağabeyinin seçim yemeğine gitme fikrinden de.

Televizyon programı yapmak ise hepsinden uzak görünüyordu.

Ancak onu en çok korkutan, sabah kalkıp bir kez daha restorana giderek mutfakta durmak için en ufak bir istek duymayıydı.

Her şey neden bir anda anlamsız gelmeye başlamıştı? Yemek pişirmeye karşı içinde neden en ufak bir istek kalmamıştı?

Andrew kanepeye oturdu. Boş boş etrafına bakıyor, kendisine neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sabah kalkıp kendini restorana gitmeye zorlayabilirdi; ama hiç mutlu değildi, hiçbir şeyden zevk almıyordu. Aklını kaybetmeden önce bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Bu böyle devam edemezdi.

Belki gerçekten de biraz ara vermenin vakti gelmişti. Pes etti, ama kendi kendine ne olursa olsun fil sırtında Tac Mahal’in önünden falan geçmeyeceğine söz verdi.

Andrew iki saat önce Maine sınırını geçerken “Maine’e hoş geldiniz – burada hayat olması gerektiği gibi” yazısını gördüğünde alaylı bir şekilde burun kıvrıp gözlerini devirmişti; ama şimdi iyotlu deniz havasını içine çekiyor, cipinin ön camından uçurumlarla dolu kıyıya bakıyor, enfes bir günbatımı manzarasının

keyfine varıyordu.

Buraya neden geldiği hakkında bir fikri olmasa da restoranın alevler arasında kalıp kalmadığını ya da e-posta kutusunun doluluk seviyesini bilmiyor, endişeden ve stresten uzak olmanın verdiği o tuhaf duygunun tadını çıkarıyordu.

Andrew uykusuz geçen gecenin sabahında artık dinlenmeye ihtiyaç duyduğuna kanaat getirmişti. Hiç düşünmeden valizini toplamış, evdeki elektrikli aletleri kapatmış ve sos şefine mesaj bırakarak onun yerine işleri idare etmesini istemişti. Ondan bir de Daisy Teyze'ye yeğenin tatile çıktığını bildirmesini rica etmişti. Ne de olsa sos şefiyle teyzesinin arası iyiydi.

Tüm bunların ardından cep telefonunu kapattığında kendini çok iyi hissetmişti.

Arabasına atlayıp hedef belirlemeden yola çıkmıştı. Önce eski arkadaşlarını ziyaret etmeyi düşünüp New York'a doğru ilerlemiş, ama sonra bundan vazgeçmişti. Çünkü eski arkadaşları da şefti ve restoranda çalışıyorlardı. Oysa Andrew iş düşünmeden dinlenmek istiyordu. Bu nedenle geri dönüp çocukken ailesiyle birlikte tatil yaptığı Maine'e doğru ilerlemişti. Büyük şehrin karmaşasından kaçıp kafa dinlemek için kırsaldan daha uygun bir yer olabilir miydi?

Bu süre içinde ne yapacağını bilmese de bir iki gün değişikliğin kendisine iyi geleceğinden ve Boston'a dinlenmiş olarak döneceğinden emindi. Biraz kafa dinlemek ona kesinlikle iyi gelecekti.

Aracını keyifle engebeli yola doğru sürüp sola döndü. Denizi izliyor, en geç iki güne kadar kendini toparlamış olacağını düşünüyordu. Bu kadar kısa sürede büyük talihsizlikler yaşanmaz, Nick Knight's'ta saçma sapan işler yapamazdı.

Tüm bunları düşünürken karşıdan gelen ışık ansızın gözünü aldı, kulakları sağır eden bir klakson sesi duyuldu.

Andrew sola fazla yanaştığını ve karşı şeride geçtiğini dehşetle fark etti. Karşı şeritten gelen eski kamyonet deli gibi selektör yapıyordu. Andrew refleksiyle direksiyonu kırıp frene yüklendi. Cipi yolun karşısına savruldu, bir kez kendi etrafında dönüp sağ çamurluğu ağacı sıyırdıktan sonra kenardaki bankete vura-

rak durdu. Duyduğu patlama sesi ve sarsılmadan sonra Andrew aracın sol ön tekerinde bir sorun oluştuğunu anlamıştı.

Ancak bunları düşüncek durumda değildi, kalp atışlarının gürültüsünden hiçbir şey duyamaz olmuştu. Direksiyonu tutan elleri de hâlâ tir tir titriyordu. Facianın eşiğinden dönmüştü! Neredeyse...

“Kafayı mı yedin sen? Az kalsın öldürecektin beni” diye bir ses geldi sol tarafından.

Nefes almakta hâlâ zorlanan ve olayın şokunu henüz atlatamayan Andrew başını çevirince aracının açık olan camında öfkeli bir yüzle karşılaştı, bir çift hiddetli göz ona bakıyordu. Masmavi gözleri pırıl pırıl parlayan bu yüzün sahibi ona, “Ehliyetini manavdan mı aldın yoksa amacın bana kalp krizi geçirtmek mi?” diye sordu.

Andrew hiçbir şey demeden öylece bakakaldı. Ağzını açtı, fakat o kadar korkmuştu ki ne cevap vereceğini bilmiyordu.



Brooke Day korkudan titriyordu. Ölümle burun buruna gelmişti ya da en azından öyle hissediyordu. Arkadaşı Lauren'in çamaşırhanesinden çıkmış eve dönüyordu, kafası karışık, ailesinin restoranını iflas etmekten kurtarmak için neler yapabileceğini düşünüyordu. Gerinip gözlerini ovuşturarak kendi şeridinde yoluna devam ederken karşısına ansızın gösterişli bir cip çıkıverdi. O an tüm hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti, var gücüyle babasının kamyonetinin frenine yüklenip direksiyona iki eliyle sımsıkı sarıldı.

Kafasından binlerce düşünce geçti. Aklına ilk gelen şey, beşinci sınıfta girdiği matematik sınavında kopya çektiğini annesine hiçbir zaman itiraf edemediği oldu. Ancak en büyük utanç bacaklarındaki tüyleri almadığını hatırlayınca yaşadı, tam o sırada kamyonet acı bir fren sesiyle yolda kaydı. Brooke aracın takla atacağını ya da uçurumdan aşağı yuvarlanacağını sandı. Kazadan sonra kendisini acil servise götürecek olurlarsa işte bu felaketin daniskası olurdu; orada Süpermen logolu iç çamaşırı giyen kıllı bacaklı hasta olarak tanınırdı.

İnanılır gibi değildi; tam da o gün, temiz çamaşırının kalmadığı ve mecburiyetten Lauren'in doğum gününde espri olsun diye hediye ettiği Süpermen logolu iç çamaşırını giydiği gün kaza yapmıştı! Felaket diye buna denirdi. Restoranı boş bırakmayı göze alamayıp alçılı ayakla ortalıkta dolanacağını düşünmek bile istemiyordu.

Neyse ki yara almamıştı. Frene yüklendikten sonra sımsıkı kapattığı gözlerini açıp önünde uzanan yola baktığında ölümden döndüğünü anladı. Kalp atışlarını duyabiliyordu, mide asi-

dinin ağzına geldiğini hissetti. Kaza olsa sadece ayağını alçıya almakla kalmayacaklardı, en yakın patoloji bölümünde yatmak zorunda da kalabilirdi.

Babasının külüstür kamyonetinin içinde neredeyse öleceğini düşünürken titreyen elleriyle emniyet kemerini açtı. Kendi kendine bu kadar yorgunken bir daha asla direksiyon başına geçmeyeceğine yemin etti. Nefesi yavaş yavaş normale döndü, ama ellerinin titremesini engellemekte güçlük çekiyordu.

Korku tüm hücrelerine işlediği ve araba kullanırken dik-katsiz davrandığını bildiği halde –ya da tam da bu yüzden– hasar gören cipi gördüğünde içinde büyük bir öfke uyandı. Sahil boyunca uzanan virajlı yapısı nedeniyle züppe şehirlielerin yarış pisti haline gelen yolda duran cipin etrafını toz bulutu sarmıştı. Sırf aptalın teki sol şerit de dahil olmak üzere her iki şeridin kendine ait olduğunu düşündüğü için az kalsın canından oluyordu!

Brooke normalde büyük şehirden gelen turistleri her zaman çok iyi karşılardı. Sonuçta onun geçim kaynağıydılar. Turistler park ettikleri araçlarla kasabanın yollarını tıkadığında ve sahiller dolup taşıtığında sinirlenen komşularını yatıştırır, morallerini bozmamalarını söyler; Maine’de birçok işletmenin turistler sayesinde ayakta kaldığını anlatırdı. Ancak Boston plakalı o lüks araç ansızın önüne çıkınca kendini kaybetmişti. Şehirli züppenin teki can sıkıntısından kendini yollara vurup ne kadar harika biri olduğunu kanıtlamak istedi diye, neredeyse canından olacaktı. Yorgunluktan dikkatini toplayamadığı için üzeri-ne gelen aracı çok geç fark ettiğini düşünmek istemiyordu.

Heybetli araca daha dikkatli baktıktan sonra “Saygısız pislik” diye parladı bir anda. Bu cip bir servet değerinde olmalıydı. Aracın tekerleğinin patlamış olması ve kendi kamyonetinden çok daha korkunç görünmesi öfkesini dindirmemişti. Sonuçta ölümle burun buruna geldiği bu kaza ömrünün kim bilir kaç yılını alıp götürmüştü. Aynaya bakmasa da saçlarının bembeyaz olduğunu tahmin edebiliyordu – halbuki daha otuzlarının başındaydı!

Brooke ne yaptığının farkında olmadan kapıyı açıp tir tir titreyen dizlerine rağmen araçtan indi. Öfke saçarak yolun kar-

şı tarafına geçti.

İçinde korku, öfke ve son aylarda yaşadığı belirsizlik duyguları birleşip çığ gibi büyürken yolun karşısına geçip diğer aracın kapısına yöneldi. Kapının önüne geldiğinde iki elini beline koyup mirastan hakkını alamayan kardeş edasıyla başını açık pencereden içeri uzattı ve çemkirmeye başladı: "Kafayı mı yedin sen? Az kalsın öldürecektin beni!"

Direksiyondaki sarışın adam karşılık verecekmiş gibi durmuyordu. Başını çevirdi, o da nefes almakta en az Brooke kadar zorlanıyordu. Brooke adamın kireç gibi yüzünü görünce onun da kendisi kadar büyük bir şok yaşadığını anladı. Ne var ki bunu fark etmek Brooke'u sakinleştirmeye yetmedi. Hatta aksi bir etki yarattı! Kendi kendine, karşısındaki adamın masum yüzüne aldanmaması gerektiğini düşündü. Kendisine bakan o dikkat çekici gözlere de aldanmamalıydı! Bir an duraksadı, adamın gözlerinin kahverengi mi, yoksa yeşil mi olduğunu düşündü. Sonra içinden kendi aptallığına söylendi, çok daha önemli bir meseleye odaklanmalıydı. Karşısındaki adama haddini bildirecekti.

Kaşlarını çatıp söylendi: "Ehliyetini manavdan mı aldın yoksa amacın bana kalp krizi geçirtmek mi?"

Brooke tehdit eder gibi başını salladı, fakat adam sanki olan biteni kavramakta zorlanıyordu; ağzım açıp tek kelime etmiyor, boş gözlerle bakıyordu.

Brooke şüpheye yüzünü buruşturdu, "Yoksa alkollü filan mısın?" diye sordu.

Eğer adam alkollü ise hemen yaşlı Max Carpenter'ı araması gerekecekti. Carpenter fi tarihinden beri Sunport'ta başkomiserdi; karısı Chicago'dan gelen bir sigortacıyla kaçtığından beri şehirli turistlerden pek hoşlanmıyordu. Brooke, bir an için karşısında duran adamın Carpenter'ın eline düştüğünü ve geceyi karakoldaki ufacık hücrede geçirdiğini düşününce gülmemek için kendini zor tuttu.

Brooke adamın ağzını bıçak açmadığı için sabırsızlanarak söylenmeye devam etmek üzereydi ki, "Hayır, alkollü değilim. Siz iyi misiniz?" diye sordu adam telaşla.

Brooke bir an duraksadıktan sonra öfkeyle sözlerine devam etti: "Sayenizde ölümden döndüğüm gerçeğini bir kenara bırakacak olursak, gayet iyiyim" dedi alaycı bir tavrıla.

Kazaya neden olan adam yanıt vermek yerine emniyet kemerini çözüp Brooke'u birkaç adım geri çekilmek zorunda bırakarak aracından indi. Bu süre içinde tek kelime etmedi, aracının sağını solunu kontrol etti. Brooke'un içinden adamın suratına bir yumruk indirmek geçiyordu. İnsan yolda bu kadar düşüncesizce hız yaptığı için hiç değilse bir özür dilerdi.

Sinirden köpürüyordu, elleri de hâlâ belindeydi, ama derin derin nefes almaya çalışıyor, yol ortasında bir cinayet işlemek için kendini zor tutuyordu. Brooke, ütülü kotun üzerine polo tişört giymiş olan şehirli züppeye kaba bir yanıt vermedi, emekler gibi eğilip aracın patlayan ön lastiğini inceleyen bu adamı kınayan bakışlarıyla süzmekle yetindi.

Brooke hayatının neredeyse tamamını Sunport'ta geçirmişti; kasabanın eli yüzü düzgün erkeklerinin hemen hepsi ya evli ya da nişanlıydı. Bu nedenle etkileyici gözleri ve orantılı bir yüzü olan bu sarışın adamla normal şartlarda özel olarak ilgilenirdi, ancak şimdi onun iri vücut yapısını, geniş omuzlarını ve tam bir beyaz atlı prens olduğu gerçeğini kasten göz ardı ediyordu. Kafası binlerce şeyle doluydu, şehirden gelen bu düşüncesiz züppe için harcayacak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Yakışıklı olması durumu değiştirmezdi.

"Aracın tekerleği patlamış."

"Yapma yaaa" diye karşılık verdi Brooke. Kendisine bakan adamı kayıtsız bakışlarla süzdü.

İşin garibi adam kadının düşmanca tavrını dikkate almadan sözlerine devam etti: "Tamirci değilim, ama tampon ızgarası pek iyi görünmüyor. Ayrıca çamurluğun da işi bitik."

Brooke, acaba merhamet ya da suçluluk duygusu mu uyandırmak istiyor diye düşünürken ansızın paniğe kapıldı. Adam ondan hasarı karşılama talep ederse ne yapacaktı? Saldırı en iyi savunmadır düsturundan yola çıkarak hemen savunmaya geçti: "Ne yani, aracın hasar aldı diye beni mi suçluyorsun?"

Adam kaşlarını çatarak eğildiği yerden doğruldu, tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Brooke işi şansa bırakmamak için “Sen benim şeridimi ihlal ettin, ben seninkini değil!” diyerek lafı ağzına tıktı.

Görünüşe göre şehirli züppe ne korkmuştu ne de pişmanlık duyuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş Brooke’un gözlerinin içine bakıyordu. “Bir an için dikkatim dağılmış” dedi.

Brooke yutkundu. “Bunu bir özür olarak mı almalıyım? ‘Bir an için dikkatim dağılmış!’” dedi adamı taklit ederek. “Neredeyse ölüyordum ve sen böyle özür diliyorsun, öyle mi?”

Adam ona öyle bir baktı ki Brooke kendini dünyanın gelmiş geçmiş en berbat cadalozu gibi hissetti. Bu da yetmezmiş gibi adam sinirleniyormuş gibi derin bir nefes alınca kadının cinleri iyice tepesine çıktı.

“Bir şey olmadı işte. Şeridini ihlal ettiğim için nazikçe özür dileysem, yeterli olur mu?” diye sordu adam.

Adamın ciddi olmadığı sadece alaycı ses tonundan ve abartılı reveransından değil, gözlerini devirmesinden de belliydi.

“İhlal etmek mi? Şeridimi ihlal etmekle kalmadın, sanki İngiliz bir turistmiş veya intihar edecekmiş gibi resmen yolu mu gasp ettin!” diye karşılık verdi Brooke çatallaşmaya başlayan bir sesle.

“Abartma” diye hafifçe payladı onu adam ve o çekici suratı asıldı. “Birincisi hiçbir şey olmadı, ikincisi sen de kaçabilirdin.”

“Kaçmak mı?” diye sordu Brooke öfkeyle. Büyük bir kararlılıkla adamın üzerine yürüyüp meydan okur gibi tam önünde durdu. Adam ondan neredeyse iki kafa uzundu. “Burası yarış pisti değil, senin de Lewis Hamilton’a pek benzediğin söylemez!”

“Hadi ya!” diye karşılık verdi adam alaycı bir tavırla. “Ne istiyorsun? Hiçbir şey olmadı işte.”

Brooke “Hiçbir şey olmadı mı?” diye sorup derin bir nefes aldı.

Adam elini kaldırıp havada hafifçe salladı. “Virajda biraz savruldu. Sen frene bastın. Ben de bastım. Kimseye bir şey olmadı, sakinleş biraz.”

Brooke işaretparmağıyla imalı bir biçimde adamın hasarlı aracını işaret ederek "Hiçbir şey olmadıysa, bunu nasıl açıklıyorsun acaba?" diye sordu.

Gözleri ıslıl ıslıl parlayan adam yüzünde komik bir ifadeyle "Patlak bir lastik olarak" dedi.

"Ha ha ha!"

"Ha ha ha mı?" diye karşılık verdi adam, "Niye ortalığı birbirine katıyorsun ki?"

Brooke yüksek sesle söylenmeye devam etti: "Ortalığı birbirine katıyorum, çünkü farkında..."

"Tanrı aşkına" diye kesti sözünü adam. "Aracı çekilip tamir edilecek olan benim, sen değil. Yani..."

Bu kez söz kesme sırası Brooke'taydı. "İlahi adalet diye buna derim işte. Sonuçta az kalsın senin yüzünden kaza yapacaktık!"

Adam yine elini kaldırıp kadının gözünün önünde şöyle bir salladı, sonra bir de onaylar gibi başını salladı. "Konuyu kapatabilir miyiz artık? Yol ortasında beni azarlamak yerine aracına binip yoluna devam etmeye ne dersin?"

Aslında Brooke onu orada bırakıp yoluna devam edebilirdi, ancak adamın kibirli tavrı o kadar sinirine dokunmuştu ki tıslar gibi, "Senin yüzünden ani fren yapmak zorunda kaldım. Bu yüzden ben de aracımı tamirhaneye götürüp her şey yolunda mı diye baktırmalıyım" dedi.

Adam manidar bir biçimde kadının aracını süzdü, sanki bakışlarıyla "Bu hurdaya dönmüş düldülün tamir gerektirmeyen bir yeri var mıydı ki?" demek ister gibiydi. Brooke kollarını göğsünde kavuşturup çenesini meydan okurcasına kaldırdı. Neyse ki adam aklından geçenleri söylememiş, babasının emektar kamyoneti hakkında küçümseyici sözler etmemişti.

Bunun yerine başını eğip teskin eder gibi: "Bak..."

"Brooke" dedi. Adamın dudaklarında gülümsemeyi andıran bir şey belirince şüpheyle gözlerini kıstı.

"Bak Brooke, dikkatsiz davrandığım için özür dilerim ve şeyini... öhöm... aracını tamirhaneye götürmek zorunda kaldı-

ğın için de. Özümlü kabul edersen müteşekkire olurum.”

Adamın sözleri öyle yapmacıktı ki Brooke gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. Derken dudaklarından, “Özümlü kabul ediyorum eee...” kelimeleri döküldü.

“Drew” dedi adam kadının belirsiz sorusuna yanıt olarak.

Bir süre ikisi de sessiz kaldı. Bu esnada Brooke saygısız adamın gözlerini oymamak için kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Adamınki gerçek bir özür sayılmazdı, yaptığından pişmanlık duyar gibi bir hali de yoktu; ama evde işler kendisini beklerken yol ortasında hiç tanımadığı biriyle tartışarak zaman kaybetmek istemiyordu. Zaten Lauren’la konuşmaya daldığı için yeterince gergindi, sinirli sinirli saatine baktı, geciktiği her dakika için gece uykusundan feragat etmesi gerekecekti. Şimdi yola koyulmazsa işler uzayacak, ailesinin restoranını temizleyip ertesi güne hazırlık yapmak için gece yarısından sonra mutfakta çalışması gerekecekti.

Crab Inn pazartesi günleri kapalıydı. Bu bir günlük ara şu sıralar restoranı neredeyse kendi başına idare eden Brooke için hayati önem taşıyordu. Birkaç geçici çalışan yardıma geliyordu, ama onlara da ücret ödemek gerekiyordu, bu nedenle işin büyük bir kısmını Brooke hallediyordu. O sabah toptancıya gitmiş, yeni bir kredi alıp alamayacağını öğrenmek için bankaya telefon etmiş ve restoranın tam bir faciayı andıran muhasebe hesapları hakkında kafa yorduktan sonra her şey tertemiz olsun diye saatlerce restoranın mutfağında temizlik yapmıştı. Crab Inn onlarca yıldır tadilat görmemiş olabiliirdi, ama bu Brooke’un restoranda pisliğe göz yumacağı anlamına gelmezdi. Öyle temiz olmalıydı ki restorana gelen müşteriler yerde bile yemek yiyebilmeliydi; bu nedenle sırtından ter damlayana kadar çalışması gerekiyordu.

Birkaç ay önce, aile şirketi olan bu restoranı anne babasıyla birlikte işletiyor, işlerin bir kısmını onlarla paylaşıyordu. Ancak annesi ansızın hastalanınca durum değişmişti. O günden beri Brooke restoranın sorumluluğunu neredeyse tek başına üstlenmişti, çünkü babası annesini diyalize ya da doktor kontrollerine götürmek için haftanın birkaç günü Portland’e gidiyordu.

Sadece hastaneye gidiş dönüş bile dört saat sürüyordu, bu nedenle o günlerde Brooke tek başına kalıyor, restorandaki işlerin tümü onun eline bakıyordu.

Bu yeni durum sadece Brooke'un daha fazla çalışmak zorunda kalmasına neden olmamıştı, aile ekonomisini de dara düşürmüştü, çünkü sağlık sigortası annesinin ilaçlarını ödemi-yordu. Geçen ay istemeyerek de olsa babasının yanında mutfakta çalışan aşçı Daniel'in işine son vermek zorunda kalmıştı. Şimdi ise mutfakta önce ne yapması gerektiğini bilmediğinden deli gibi dönüp dururken Daniel'in yokluğunu derinden hissediyordu.

Yeter ki annesi iyileşsin, o deli gibi çalışabilirdi. İşi başından aşkındı, annesinin sağlık durumunu düşünmeye pek vakiti olmuyordu, ancak içten içe annesinin böbrek yetmezliği daha da ilerlerse neler olacağını düşünmeden edemiyordu.

Düşüncelere dalıp adamı unutmuştu. Adam da hasarlı aracını incelemeye koyulmuş, derin derin iç çekerek kadının dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı.

"Evet? Şimdi ne yapıyoruz?"

Brooke kaşlarını çatıp hiçbir şey söylemeden karşısındaki adamı süzdü, sonra da manidar bir şekilde, "Yapıyoruz derken?" diye sordu.

Adam hafifçe başını salladı. "Evet, yapıyoruz. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Senin ne yapacağını bilmem. Ben kamyonetime binip eve gideceğim" dedi.

Adamın yüz ifadesinden, aldığı cevaptan hoşnut olmadığı anlaşılıyordu, Brooke onun sonraki sözlerini duyunca öfkeyle derin bir nefes aldı, çünkü bu zor durumda kendisine yardım etmesini bekliyordu.

"Gördüğün gibi aracım çalışmıyor. Beni hiç değilse en yakın yerleşim yerine kadar götüremez misin?"

"Hiç değilse mi?"

Brooke içinden adamın deli olduğunu düşündüyse de sakince "Hayır" demekle yetindi.

"Yapma Brooke."

Sesteki kaba ama samimi tınıyı duyan Brooke gözlerini kıstı. Adamın gülümseyişi onu ikna edeceğe benziyordu. Gülerken bembeyaz dişleri ortaya çıkmış, dudaklarında tatlı bir gülümseme belirmişti. Hatta sol yanağında ufacık bir gamze vardı. "Eğer bana bu iyiliği yaparsan, minnettar olurum."

Brooke, adamın yanağındaki gamzeyi görünce ne diyeceğini bilememişti, çünkü gamzeli erkeklere karşı ufak bir zaafı vardı. Yine de şüphyle, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Adam başını sallayarak, "Evet, bana çok büyük bir iyilik yapmış olursun" dedi.

Brooke, "Sen de karayolunda deliler gibi terör estirmesen bana büyük iyilik yapmış olurdun" diye geçirdi içinden. Sonra omuz silkip başım iki yana salladı: "Zaten fazlasıyla geciktim, seni bırakamam."

O an adamın kaşları çatıldı. "Ne yani, en yakın yerleşim yerine kadar yürüyeyim mi?"

Brooke, adamın içinde bulunduğu zor durumdan keyif aldığıını gizlemekte zorlansa da dostane bir tavırla eliyle güneşin batmakta olduğu ufku işaret etti ve "Yerinde olsam acele ederdim. Sunport buraya altı kilometre uzaklıkta" dedi. Adamın uzun bacaklarına şöyle bir baktıktan sonra "Ama sen bir buçuk saatte orada olursun."

Adam şaşkın şaşkın baktı. "Ciddi olmazsın!" diye gürlledi.

"Çok ciddiylim" diye karşılık verdi Brooke.

Adamın yüzündeki tatlı gülümseme de gamze de kaybolmuştu. Bağırarak, "O zaman ben de çekici çağırırım!" dedi.

"Bol şans."

Brooke ellerini yıpranmış kotunun ceplerine soktu.

"Pazartesileri şehrin pub'ında karaoke gecesi olur."

"Yani?" dedi Drew soran gözlerle.

"Karaoke geceleri içkiler yarı fiyatınadır."

Adam, "Tekrara düşme tehlikesini göze alarak bir kez daha soruyorum: yani?" dedi.

Brooke'un keyfi yerine gelmişti. "Glen karaokeye bayılır, yarı fiyatına içki içme fırsatını da hiç kaçırmaz. Yani, çoktan sarhoş olmuştur."

“İyi de bunun benimle ne ilgisi var?”

“Çünkü” diye yanıtladı Brooke “Glen çekici servisinin sahibi.”

Adamın oflayıp pufladığını duyan Brooke zevkten dört köşe olmuştu. Aslında onun zor duruma düşmesine bu kadar sevinmemeliydi, ama kendini tutamıyordu. Küstah züppe!

“Harika” diye hayıflandı adam. “Şu meşhur New England misafirperverliğine ne oldu?”

Brooke omuz silkip, “Frene basıp Tanrı’nın karşısına çıkmaya hazırlandığım sırada ortadan kaybolmuş olacak” diye karşılık verdi.

“Kinci olabilir misin?”

Kadın kibirliymiş gibi görünmek istemese de başını geriye atarak küskün bir edayla sessizliğe büründü.

Yüzü gitgide daha kızgın görünmeye başlayan adam elini kot pantolonunun arka cebine atarak cüzdanını çıkardı.

“Tamam... Tamam. Beni kalabileceğim bir otele götürmen için sana ne kadar ödemem gerek?”

Brooke bir an duraksadı, şaşkın gözlerle adamı süzdükten sonra hiddetle, “Alnımda taksi mi yazıyor?” diye çıkıştı.

“Neden bu kadar huysuzsun?”

“Huysuz mu?” Kadın cebindeki ellerini yumruk yaptı, çenesini ileriye doğru uzatıp adamın bunu bir tehdit olarak algılamasını umarak ona yaklaştı; “Bu ne cüret!” diyerek gürledi.

Koyu balrengine dönen gözlerini kadıninkilere diken adam gerçekten de şaşkındı. “Ne yaptım ki? Sanırım...”

Brooke “Tamam, tamam” diyerek kesti sözünü. Kendi kendine söylenir gibi, “Şehirli küstah züppelerden başka ne beklenir ki?” diye homurdandı.

“Züppe mi?” dedi adam, gülmek için kendini zor tutuyor gibiydi. “Ne yani, züppenin teki olduğumu mu düşünüyorsun?”

Brooke alaycı bir edayla elini salladı: “Boş ver!”

Sonra topuklarının üzerinde dönüp kamyonetine doğru ilerledi. Adam arkasından gidip, “Hangi yöne doğru yürümem gerektiğini söyleyebilir misin?” diye sordu kibarca.

Brooke derin bir nefes aldıktan sonra kamyonetinin yanında durup gözlerini kapadı. Pişman olacağından da kendisinin dünyanın en büyük aptalı olduğundan da emindi. ama yine de başını yana çevirip adama bakmadan seslendi: “Bin hadi!”

“Burası pek şehre benzemiyor.”

Brooke içten içe onu alaya alarak, neredeyse kaba bir biçimde, “Şehir olmadığı için olabilir” dedi.

Dizlerinin üzerindeki valizini sıkı sıkı tutarak arabanın camından meraklı gözlerle dışarıyı izleyen adam Brooke’a dalgın dalgın “Şehir değilse ne?” diye sordu. Daha on dakikadır yanında oturmasına rağmen Brooke’un sinirlerini zorlamaya başlamıştı bile. Valizini cipten almış, aracın kapısını dikkatle kilitlemişti. Brooke kendi kendine, bu kibirli züppeyi neden arabasına aldığını düşünüyordu. Büyük olasılıkla yorgunluk yüzündendi.

Neyse ki adam şu ana kadar pek konuşmamış, sadece bir kez motordan gelen garip ses hakkında görüş bildirmişti. Brooke da ona bu sesin az önce ani fren yaptıktan sonra gelmeye başladığını söylemişti. Tanrı’ya şükür adam sonrasında çenesini kapamıştı.

Brooke, “İşte Crab Inn burası” dedikten sonra gürültüyle restoranın çakıllı otoparkında ilerledi. Restoranın geri kalan kısmı gibi buranın da tadilata ihtiyacı vardı. Brooke, ailesinin restoranını çok seviyordu. Kayalıkların üzerine kurulmuş olan restoranın tabloları andıran bir koy manzarası vardı. Brooke otoparkın sol yanında bulunan ve deniz kenarına inen ahşap merdiveni de çok seviyordu. Ne var ki buraya ilk kez gelenlerin boyaları dökülmüş dış cepheye ve otoparkın etrafındaki yabani otlara kötü kötü bakıp gerisingeri döndüklerini de gayet iyi biliyordu. Bu harabeye dönmüş binanın bir restoran olabileceği kimsenin aklına gelmediği gibi, Maine’in en iyi ıstakoz çorbasını, en iyi yengeç kekini ve en iyi yabanmersinli pastasını burada bulabileceklerini de bilmiyorlardı.

Crab Inn’de yemekler hâlâ Brooke’un büyükannesinin yazdığı tariflere göre yapılıyordu, tariflerin hepsi de klasik New

England mutfağına aitti. Brooke konuklarına sunduğu yemeklerin her zaman enfes olduğunu göğsünü gere gere söyleyebilirdi. Restoran tam bir gizli hazineydi ve burada yaşayanlar arasında çok tutuluyordu. Sorun bu gizli hazinenin biraz fazla gizli olmasıydı. O kadar gizliydi ki pek müşteri gelmediği için ay sonunda faturaları ödemekte zorlanıyorlardı. Annesi hastalanmadan önce gayet iyi idare ediyorlardı, ancak şimdi durum değişmişti, paraya ihtiyaçları vardı.

Restoranın yıpranmış dış cephesini görüp korkan turistleri çekebilmek için değişiklik yapmaları gerektiğinin farkındaydı. Ama babası bir restoranın şık dekorasyonu ile değil, yemekleriyle öne çıkması gerektiği konusunda ayak diriyordu.

Brooke belli belirsiz iç çekti, babası ile bu konuyu kaç defa tartıştıklarını hatırlamıyordu bile.

Drew denen adam, "Crab Inn" diye tekrarlayınca düşüncelerinden sıyrıldı. "Peki, neden buradayız?"

"Çünkü bana bu gece için kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu söyledin" dedi Brooke; yorgun ve gergindi. Sesli sesli esnememek için kendini zor tutuyordu, aracı giriş kapısının hemen yanına doğru sürdü.

"Ah evet" dedi adam, sonra şüpheyle ekledi: "Kabalık etmek istemem ama, buranın otel olduğuna emin misin?"

Brooke yüzünü ekşitti. Hadi bir hata yapıp adamı yolda bırakmamış, aracına almıştı ama onu bir de birkaç aydır boş duran konuk odasına yerleştirme fikri de nereden çıkmıştı?

Aslında odaların kiralınmasıyla annesi ilgileniyordu; odalar özellikle de sezonda fazladan gelir sağlıyordu. Ne var ki annesi hastalandığından beri odalarla da ilgilenilmiyordu. Brooke'un şu an paraya ihtiyacı vardı, ama daha fazla çalışmayı gerçekten kaldıramazdı.

"Burası otel değil, restoran" diye açıklayıp hâlâ çalışan birkaç lambadan birinin altına park etti.

"Restoran mı?"

Brooke adamın sorgulayıcı tonunu kulak ardı ederek kontağı kapadı. "Restoranın üst kısmında konuk odaları var. Gece-lik kırk dolar karşılığında bunlardan birinde kalabilirsin."

Adam başta yanıt vermedi, ama sonra sızlanarak, “Merkezde bir otelde kalmayı tercih ederim” dedi.

Brooke içinden, “Ben de deli gibi çalışmaktan ve akşam yemeğini hızlıca hazırlanmış bir sandviçle geçiştirmektense, bol peynirli aile boyu bir pizzayla kanepede rahat rahat uzanıp ayak masajı yaptırmak isterdim” diye alay etmek istedi. Ancak bunları söylemek yerine sahte bir kibarlıkla, “Sunport’ta sadece bir otel var, o da tekne yarışı ve düğün nedeniyle tamamen dolu” diye yanıt verdi.

“Peki ya pansiyonlar?”

Brooke nihayet başını sağa çevirip adama baktıktan sonra eliyle yorgun yüzünü sıvazladı. Karanlık çökerken koyu sarı ışığıyla aydınlatan lambanın gölgesinde bu beklenmedik misafirin yüz hatları çok daha belirgindi. Oysa yolda, gün ışığının altında bu kadar çekici değildi. Belki de böyle bir izlenim edinmesinin tek nedeni adamın konuk odalarından birinde kalmaya pek sıcak bakmamasıydı. Demek ki dev cipi ile karayolunda hız yapan ve kamyonetinden çok daha pahalı bir saat takan şehirli züppe için son derece normal bir konuk odası yeterince iyi değildi. Onun gibiler pahalı otellerde konaklar ya da özel golf kulüplerini tercih ederdi. Büyük olasılıkla pansiyonu mecburiyetten sormuştu. Ne yazık ki yakınlarda ne pahalı oteller ne de özel golf kulüpleri vardı.

Brooke el frenini çekti, arkasına yaslanıp adama baktı. “Burada oda kiralayan tek pansiyon Bayan Schneider’inkidir. Eminim seni seve seve kabul edecektir, çünkü hiçbir konuk yanlışlıkla da olsa kapısını çalmaz.”

Adam yüzündeki ifadeyi değiştirmeden, “Neden?” diye sordu.

Brooke misafirinin safiyane merakını gidermek için “Çünkü kimse kahvaltı masasına çıkmaktan ya da yatağa uzanmaktan çekinmeyen otuz kediyle odasını paylaşacak kadar umarsız değil” diye yanıtladı.

“Ne?”

Brooke vakur bakışlarla yanındaki adamı süzerken bir yandan da uydurduğu yalanlar yüzünden cehennemde yanmamak

için dua ediyordu. "Sen sordun, ben de söyledim. Eğer istersen seni aracım ile memnuniyetle Bayan Schneider'e bırakabilirim. Kabul ettiği son müşteri gecenin bir yarısı kayıplara karıştı, çünkü ev sahibesi küvette uzanan adamın sırtını keselemeye kalkmıştı. Bu, yaklaşık sekiz yıl önceydi."

Gözü korkmayan adam kahkahalarla gülmeye başladı, Brooke'u da hafifçe gülümsetmeyi başardı. Adam her ne kadar onun anlattığı hikâyeyi komik bulmuş olsa da Brooke hafif bir vicdan azabı duyuyordu. Güzeller güzeli Bayan Schneider kendisinden tuhaf bir kedili kadın olarak bahsedilen bu fantastik hikâyeyi duyacak olsa acaba ne derdi? Bayan Schneider'in gerçekten de iki kedisi vardı, ama sevimli pansiyonda kalan müşteriler onlara bayılır, şımartmak için ellerinden geleni yaparlardı. Ayrıca duyduğuna göre Bayan Schneider harika Fransız tostunu yapıyordu, erkek müşterilerin sırtını keselemek de aklının ucundan bile geçmezdi. Brooke'un tek umudu, kulağına gidecek olursa Bayan Schneider'in söylediği bu beyaz yalanı pek ciddiye almamasıydı.

Brooke boğazını temizledi, anahtarı alıp araçtan indi.

Adamın arkasından gelip gelmediğini umursamadan çakıl taşlarını eze eze restoranın kapısına doğru ilerleyip kapıyı açtı. Brooke uzun boylu adamın varlığını elinden geldiğince görmezden gelmeye çalışırken bir yandan da üst taraftaki kalasların cılganlığına gerektğini, yerdeki ahşap zeminin eskiden çok daha iyi durumda olduğunu düşünmemek için kendini zorluyordu.

Ailesinin restoranından utanacak hali yoktu, fakat şehirden gelen züppe görümlü şu adam yanındayken Crab Inn'i uzun zaman önce güzelleştirmedikleri için daha çok hayıflanıyordu.

Adam, Brooke'un açıklama yapmasını beklemeden, "Restoran ne zamandan beri kapalı?" diye sordu.

Kadının yüzü asıldı, adama dönüp, "Kapalı olduğunu da nereden çıkardın? Açığımız, sadece pazartesi günleri kapalıyız, o gün de tatil günümüz" dedi.

Adam iki elini havaya kaldırıp masum bir ifadeyle, "Restoranın kapalı olduğunu düşündüm, çünkü görünüşe bakılırsa ... yani... tadilata ihtiyacı var sanki" dedi.

Brooke da bunu farkındaydı, ancak her gün canla başla çalıştığı, varını yoğunu ortaya koyduğu restoranın tadilat gerektirdiğini şehirli bir züppenin ağzından duymak hiç hoşuna gitmemişti. “Sen ne anlarsın ya?” diye çıkıştı. “Müşterilere Maine’in en iyi yemeklerini sunuyoruz, ayrıca enfes bir okyanus manzaramız var. Sadece bunlar bile paha biçilemez şeyler!”

Adam dudak bükerek, sesinde kibirli bir tınıyla karşılık verdi: “Yanlış anlama ama müşteriler yemeklerinizin tadının ve okyanus manzarasının keyfini çıkarmadan önce restoranınızı bulmalı, sonra da içeriye girmeye karar vermeliler.”

Adamın söylediklerine soğukkanlı bir bakışla karşılık verdikten sonra, “Crab Inn’in sayfiye evlerine özgü bir albenisi var” diye homurdandı Brooke.

Misafiri iki eliyle saçını geriye atıp “Brooke, söylediklerimi hemen kişisel algılama. Biraz boya, farklı mobilyalar ve biraz daha gösterişli bir dış görünüş mucizeler yaratır” dedi.

Brooke kuşkuyla gözlerini kıstı. “Nesin sen? Restoran polisi filan mı?”

Adam başını eğdi. “Hayır, fakat kendimi yemek yiyebileceği bir yer arayan müşterilerin yerine koyuyorum. Burada yer miydim, yoksa aracıma binip başka bir yer mi arardım diye düşünüyorum.”

Parlak tavsiyeler Brooke’un ihtiyacı olan son şeydi. Adamın ayağının dibinde duran valizi işaret etti.

“Beni sinirlendirecek fikirler bulmadan önce, iyisi mi kendini geceyi burada mı geçiririm, yoksa en yakın bankta uyuklamak üzere yürüyerek şehre mi inerim diye düşünen bir müşterinin yerine koy... Drew.”

Adam neşeyle “Tamam” diye karşılık verip valizini aldı.

Brooke bu sırada sol taraftaki ağır ahşap kapıyı işaret ederek mırıldandı: “Burası restorana gider. Gerçi ziyaretinle bizi onurlandıracağını hiç sanmıyorum ama...”

Adam gülere lafa girdi: “Burada yemek yemek istemediğimi nereden çıkardın?”

Brooke adamı alaycı bir bakışla süzdükten sonra, “Mutfaktan bir lokma bir şey yesen gıda zehirlenmesi yaşayacakmışsın

gibi konuştuğun için olabilir mi?" dedi.

"Hım" dedi adam ılımlı bir edayla, "Maceraları severim."

Brooke bunu hiç komik bulmamıştı. Sağ taraftaki ikinci ahşap kapıyı işaret etti. "Konuk tuvaletleri ve ardiye bu tarafta" dedi. Başıyla birkaç metre ileride duran üçüncü kapıyı gösterip hızlı bir hareketle anahtarı çıkardı; "Buradan da konuk odalarının bulunduğu üst kata çıkılıyor" dedi.

"Sabırsızlanıyorum."

Brooke adamın sesindeki küstah tınıyı duymazdan gelerek kapının kilidini açtı. Eski ahşap merdivenlerden üst kata çıkarken bir yandan da açıklama yapıyordu: "Bu odada birkaç aydır kimse kalmadı. Arada elbette temizlik yapıldı, ancak birkaç toz zerresi ile karşılaşmayı göze alman gerekebilir. Temiz çarşafaları da hemen getiririm."

"Sorun değil" diye karşılık verdi adam; hafifçe öksürerek boğazını temizledikten sonra, "Gösterdiğin misafirperverlikten ötürü teşekkür ederim" diye ekledi.

Brooke adamın teşekkürüne omuz silkerek yanıt verdi. Koridordaki ikinci kapıyı açıp odanın ışığını yaktı. "İşte odan burası" dedi.

Drew içeriye girebilsin diye kenara çekildi. Adam odanın ortasında durup etrafına şöyle bir bakındıktan sonra, "Beğendim" dedi.

Brooke içinden "Ben de" diye geçirip misafirinin kalçasını incelemeye koyuldu. Açık mavi kot vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı. Hem kalçası güzel hem de yakışıklı olan adamlar neden hep aptal olmak zorundaydı?

Brooke şehir züppesinin kalçasını dikizlerken yakalanmak istemediği için bakışlarını yukarıya kaydırıp adamın ensesine sabitledi. Anlaşılan adam bu çift kişilik odanın ev sıcaklığındaki atmosferini gerçekten beğenmişti. Odadaki her şeyi annesi büyük bir özenle seçmişti. Buranın tavanında da koyu renk kalslar dikkat çekiyordu; eski süpürgeliklere ve düz beyaz duvarlara elden geçirilmiş ahşap mobilyalar ve koyu manzaralı pencerenin geniş pervazı da eklenince oda tam Martha Stewart Living programına uygun bir hal almıştı.

“Bunu duyduğuma sevindim” dedi Brooke dalgın dalgın; adam sorgular gözlerle ona bakıyordu. “Banyoyu soracaksan, tam karşıdaki koridorda. Bir ihtiyacın olursa beni koridorun sonunda bulabilirsin” dedi.

Şaşkınlıkla gözlerini açan adam, “Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu.

Brooke tasarruf etmek ve restorana daha yakın olabilmek için Sunport’taki dairesini boşaltıp buraya taşındığını söylemek istemiyordu. O yüzden başını sallamakla yetindi.

“Ama beni buraya, yaşadığın yere kabul ederken hiç endişelenmedin mi?” dedi kaşlarını hafifçe kaldırarak, “Sonuçta ben bir yabancıyım.”

Kadın abartılı bir iç çekişle kollarını kavuşturdu. “Endişelenme, daha sekiz yaşındayken babamdan geyik vurup derisini yüzmeyi öğrendim. Ciplerini idare edemeyen şehirliyle de başa çıkabilirim.”

Brooke onun gülüşünü dikkate almadan arkasını döndü, tam odadan çıkarken, “Burada yiyecek bir şeyler bulunur mu acaba?” diye sordu adam.

Brooke kapının eşiğinde durdu, bir an gözlerini yumdu, sonra isteksiz bir biçimde “Birazdan sandviç yapmayı düşünüyorum, istersen bana eşlik edebilirsin” dedi.

Brooke aradan yarım saat geçmeden restoranın misafir ağırlandan kısmındaki masalardan birinde adamın karşısına oturmuş sandviç yiyişini izliyordu; Drew’u davet ettiği için pişmanlık duymaya başlamıştı bile. Gerçi adam sandviçleri büyük bir istahla mideye indiriyordu, ama hazırlanışlarına ilişkin önerilerde bulunmak gibi bir yüzsüzlükten de geri kalmıyordu... Bu da kadının iştahını kaçırmıştı.

Konuşmak için ağzındakileri yutmayı bile beklemeden, “Balkabağı ve hindi kombinasyonu çok başarılı olmuş” dedi.

Brooke “Teşekkür ederim” diye mırıldanıp tabaktaki hinden bir parça daha aldı.

Bu sabah biri kalkıp ona günün sonunda şehirden gelen adamın tekiyle baş başa akşam yemeği yiyeceğini söylese, gül-

mekten karnına ağırlar girerdi. En son ne zaman bir erkekle baş başa akşam yemeği yediğini hatırlamaya çalıştı. Ne yazık ki bu kişi Will olmalıydı, bunu düşünmek istemiyordu. Aklını dağıtmaya çalışırken kendini gizlice konuğunu izlerken buldu.

Misafiri birkaç dakika önce aşağıya indiğinde üzerinde polo tişörtü değil, yumuşak bir kazak vardı; üstelik çok yakışıklı görünüyordu. O zaman zarfında Brooke mutfağa gidip iki sandviç hazırlamış, bu esnada kendi kendine ne akla hizmet hiç tanımadığı bu züppeyi ağırlamaya kalktığını düşünmüştü. Tamam, paraya ihtiyacı vardı ve kazanacağı her kuruş çok değerliydi, ama zaten işi başından aşkındı, şimdi bir de konuk ağırlayacaktı.

Bu da yetmezmiş gibi adam Brooke'un o güne dek tanıdığı erkeklerin hepsinden yakışıklıydı, bu durum onu daha da kaygılandırıyordu.

"Balkabağını nasıl karamelize ettin?" diye sordu.

Brooke kara kara düşünürken ağzında çiğneyip durduğu lokmayı yuttuktan sonra gönülsüz bir şekilde, "Akçaagaç şuru-buyla" dedi.

"Hımm... Demek öyle. Bu iş için balı da deneyebilirsin. Tadı daha yumuşak ve hoş olur."

Andrew tabağındaki sandviçlerden gözünü alamadığı için görememişti, ama Brooke kaşlarını kaldırıp gözlerini kocaman açmıştı: "Ne?"

Drew çenesiyle önünde duran tabağı işaret edip ağzındaki hızlı hızlı çiğnerken, "Yerinde olsam gelecek sefere bir de balla denerdim. Ekmeğe ne sürdün? Kişniş tadıyorum" dedi.

Brooke şaşırılmıştı, arkasına yaslandı. "Avokado ve misket limonu da var."

"Nefis" diye karşılık verdi adam.

Brooke ikileme düşmüştü, bir yandan yemekleri hakkında talep etmediği halde bir sürü tavsiye veren adama haddini bildirmek, bir yandan da övgüleri karşısında liseli kızlar gibi kıkırdamak istiyordu. Yarım kalan sandviçini önündeki tabağa bırakıp gözlerini adama dikti.

"Anlaşılan o ki yemeklerle yakından ilgileniyorsun. Yemek pişirmekten anlar mısın?"

Adam bir an için duraksadı, başını kaldırdı. Şaşırmışa benziyordu. Hafifçe gülümsedikten sonra, "Pek değil. Yemeyi seviyorum sadece" dedi.

Brooke şüpheyle gözlerini kıstı. "Yemek yemeyi seven çok insan tanırım, ama çoğu balkabağının karamelize edilmesi gerektiğini bilmez, hatta akçağaç şurubuyla balı ayırt bile edemez" dedi.

Adam ağzındakini çiğnerken Brooke'a baktı, sonra mırıldanır gibi, "Büyükannem iyi yemek yapardı. Çocukken hep onu izlerdim" dedi.

Brooke hiç yanıt vermedi, omuz silkmekle yetindi. Nezaketsiz bir ev sahibi olduğunu söylemelerini istemezdi, bu yüzden merakını gizlemeye çalışarak "Seni Maine'e getirenin ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi.

Şimdi omuz silkme sırası adamdaydı. "Hava değişimi."

Brooke, "Senin de sohbetine doyum olmuyor" deme cesaretini gösterdikten sonra sandviçini eline alıp bir lokma daha ısırdı. "Ne işle meşgulsün?"

Misafirin ağzındakini şimdi daha yavaş çiğnediği ve doğru yanıtı bulmak için çabaladığı Brooke'un gözünden kaçmadı. Adam uzun uzun çiğnediği ekmeği nihayet yutup kolasından bir yudum aldıktan sonra, "Boston'da küçük bir işletmem var. Öyle büyük bir şey değil" dedi.

"Öyle mi?" dedi Brooke; kırıntıları temizlemek için dudaklarını hafifçe yaladıktan sonra ekledi; "Nasıl bir işletme acaba?"

"Halkla ilişkiler, pazarlama gibi bir şey."

Brooke, Drew isimli konuşun sözlerinden tam olarak ne iş yaptığını anlamamış olsa da bu konu hakkında daha fazla sormadı. Onun yerine, "Hava değişimi için neden özellikle Maine'i tercih ettin?" diye sordu.

Adam hafifçe gülümseyip tabağındaki sandviçi işaret ederek, "Burada enfes sandviçler olduğunu duydum" dedi.

Adamın yanağındaki gamze belirginleşince Brooke'un bir an nefesi kesildi. Bu durumu ustalıkla gizledikten sonra, "Enfes sandviçlerimiz haricinde peki?" diye sordu.

Adam gülümsemeyi bırakmadan, "Ailem eskiden tatille-

rini hep burada geçirirdi, bu yüzden tekrar Boston'a dönüp işe gömülmeden önce çocukluk anılarımı tazelemek istedim" diye yanıtladı.

Bu açıklama Brooke'a o kadar sempatik geldi ki bu cevabı kibirli bir şehirli olduğunu düşündüğü Drew'la bağdaştırmakta zorlandı. Rahatlamış bir halde karşısında oturmuş kolasını yudumlayıp çocukluk anılarından bahseden sarışın, o züppe olamazdı.

Neyse ki Drew'un karşı tarafta uyandırdığı olumlu izlenimi yerle bir etmesi uzun sürmedi. Kolunu oturduğu bankın ahşap arkasına yaslayıp restoranı şöyle bir süzdükten sonra gösterişli bir tavırla fikrini beyan etti: "İnsan kollarını bir sıvasa burayı adam edebilir."

Brooke "Pardon, ne dedin?" diyerek tabağını itti.

Adam başını sallayarak, "Böyle yöresel restoranların kendine has bir çekiciliği olur. Birkaç değişiklik yapıp yeniden açılış yaparsanız..."

"Drew" diyerek kesti adamın sözünü Brooke ve tabakları kaldırmak üzere ayağa kalktı. "Önerilerin için teşekkür ederim, ama sanırım biz başımızın çaresine bakabiliriz."

Adam bir kez daha ellerini teslim olur gibi kaldırarak, "Sadece yardım etmek istedim" dedi.

Brooke surat asmamak için zaten büyük çaba harcıyordu, ama alaycı bir yanıt vermeden edemedi: "Teşekkür ederim, ama yardıma ihtiyacım olduğunda işin ustasına danışmayı tercih ederim, halkla ilişkiler alanında çalışan birine değil."

Brooke, konuşunun bir anda gülme krizinin eşiğine gelmesine anlam verememişti.



Aslında Andrew görmüş geçirmiş biri olduğunu düşünüyordu. Ancak anlaşılan başını, krikoyla kaldırılan Buick'in kaputuna yaslamış horul horul uyuyan tamirciyi ve onun her an iniverecekmiş gibi duran kirli pantolonunun altından görünen çirkin poposunu görmeye pek hazır değildi.

Bu sırada Andrew'un yanındaki narin varlık böğürür gibi, "Glen" diye seslenince adam korkuyla sıçradı. "Müşteri geldi!"

Andrew, sabahın köründe odasının kapısını sanki arkasından zombi ordusu kovalıyormuş gibi yumruklayarak kendisini uyandıran kadının dağınık saçlarına baktı. Brooke Day ile daha dün akşam tanışmış olmasına rağmen bu mavi gözlü, ufak tefek kadının şeytanın ta kendisi olduğundan emindi. Huysuz kadınlara gerçekten hayranlık duyardı, ama Brooke Day türünün son örneğiydi. Andrew dün sürekli yanlış bir şeyler yaptığı hissine kapılmıştı, çünkü açık kumral dalgali saçları olan, yuvarlak yüzlü bu kadın rahatsız edici derecede hazırcevaptı.

Ayrıca kadının yaptığı sandviçleri yerken neredeyse mutluluktan ağlayacaktı.

Dün yatağa yattığında uzun süre uyuyamamış, tavandaki koyu renk kalasları izlerken en son ne zaman bu kadar lezzetli bir şeyler yediğini düşünmüştü. Yolun ortasında ona tam bir cadaloz gibi bağırان ve hayatım harabeye dönmüş bu restoranda sürdüren kadının böyle muazzam sandviçler hazırlayabilmesi inanılır gibi değildi.

Andrew dünkü talihsiz otomobil yolculuğunun ardından kendisine lezzetli bir şeyler ikram edileceğini hiç düşünmemişti. Aslında ev sahibesinin frenleri tutmayan kamyonetiyle bu-

run buruna geldikten sonra gözünde korkunç senaryolar canlanmıştı. Aracının tekerleğinin patladığını ve kendisine sanki bir canıymış gibi bakan kadının ona yardım etmeyeceğini anladığında, küçük şehirde gece kalacak bir oda bulabilmek için deli gibi dolanıp durması gerekeceğini sanmıştı. Brooke Day'in merhamet edip onu aracına alacağı, hatta bir de geceyi geçirsin diye rahat bir oda teklif edeceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Yine de uyku mahmuru tamircinin, cipini bugün teslim etmesini umuyordu. Bar Harbor'a doğru yola çıkacaktı; Boston'a, restoranına dönmeden önce birkaç gün dinlenmek istiyordu.

Az önce, yanındaki inatçı ev sahibesi ile aralarında ölüm sessizliği hüküm sürdüğü sırada içinden geçtikleri küçük kasa-ba çok şirin bir yere benziyordu. Ama tatilini geçirmek istediği yerde restoran sahipleri kendisine sanki kedilerini ezmiş gibi muamele etmemeliydi.

Drew'un naçizane görüşü, Brooke Day'in biraz sert ve inatçı biri olduğu yönündeydi. Üstelik restoranı ve mutfağı konusunda kesinlikle tavsiye kabul etmiyordu. Restoranın topyekûn elden geçmesi gerektiğini göremeyecek kadar kör müydü? Yoksa para kazanmak istemiyor muydu? Dün otoparka girdiklerinde düşündüğü ilk şey, bu restoranın korku filmi çekmek için harika bir mekân olduğuydu. İçeriye adımını atınca da fikri değişmemişti. Duvar boyaları dökülmüş bu mekânda ya bir hayalet cirit atıyor ya da kurbanlarını soğukkanlılıkla kayalıklardan aşağı yuvarlayan bir seri katil yaşıyordu. Kısacası, tek başına uçurumların üzerinde yükselen bu yer insana hiç de çekici gelmiyordu. Ancak Andrew, elden geçirildikten sonra Crab Inn'in turistlerin akınına uğrayacağından emindi. Muazzam manzarası olan, deniz kenarında yürüyüş olanağı sağlayan ve leziz yemekler sunan restoranlara gitmeyi kendisi de çok seviyordu. Alışveriş merkezlerindeki ya da limanlardaki restoranlar zaten her yerde vardı, ama tabiatın ortasındaki تنها bir mekân, gerçek bir cazibe merkezi haline gelebilirdi.

Doğu kıyısındaki gastronomi dünyasını iyi bildiğinden

Crab Inn'in şimdide dek turistler için hazırlanan broşürlerde ya da gezi rehberlerinde yer almayışına şaşırmıştı. O enfes sandviçlerin tadına baktıktan sonra restoranın mönüsünde neler olduğunu merak etmeye başlamıştı. Kendisinin hem bir restoran sahibi hem de şef olduğunu neden hâlâ Brooke'tan gizlediğini ise bilmiyordu. Belki de yakın geçmişte arkadaşları sürekli ondan bir şeyler istediği için aynı sektörde çalışan biriyle karşılaştığında artık daha temkinli davranmayı tercih ediyordu. Brooke Day'e kimliğini tabii ki açıklayabilir, ona tavsiyeleriyle destek olabilirdi, ama Maine'e kafasını dinlemek için gelmişti, harap haldeki bir restoranla ilgilenmek için değil.

Biraz hayal gücü, biraz yatırım, biraz da çabayla bu restoranın gerçek bir mücevhere dönüşeceğine emindi. Fakat ne yazık ki Brooke Day'in, ondan gelecek her öneriyi hiç düşünmeden reddedeceğinden de emindi.

Kadın pek cana yakın birine benzemiyordu.

Brooke, sırtında koyu yeşil parkası ve dağınık saçlarıyla tamirhanenin kapısında ellerini beline koyup Andrew'u girişte bırakarak sert adımlarla ilerlemeye devam edince Andrew'un bu tezi bir kez daha doğrulanmış oldu.

"Glen" diye tekrarladı; sesi tıpkı gaddar bir gardiyanınki gibi çıkmıştı. "Uyan! Müşteri geldi."

Andrew, Brooke'un horlayan tamirciye yanaşıp adamın kulağını çekerken bir yandan da yüksek sesle bir kez daha ismini söylediğine şahit olunca biraz şaşırmıştı. Gerçi Andrew küçük yerlerin örf ve âdetlerini pek bilmezdi; ama içinden bir ses, kulak çekmenin büyükşehirde olduğu gibi burada da pek yaygın bir selamlaşma şekli olmadığını söylüyordu.

Anlaşılan Brooke onun ne düşündüğünü anlamıştı, çünkü dönüp omuz silktikten sonra, "Glen benim okul arkadaşım" dedi.

Andrew ne diyeceğini bilemediği için sadece, "Öyle mi?" demekle yetindi.

Kadın dolgun dudaklarını büzüp sözlerine devam etti: "On altı yaşındayken 4 Temmuz'da yapılan havai fişek gösterisini sabote etmeye kalktı, o günden beri bir kulağı neredeyse hiç

duymuyor. Bu nedenle yanında yüksek sesle konuşmak gerek.”

Andrew, Brooke Day’in o cengâver hamlesini görünce bu kadını kızdırmaması gerektiğini çok daha iyi anlamıştı. İstem-sizce geri çekildi, bulunduğu yerden Glen’in tatlı uykusundan uyandığını görebiliyordu. Uyanır uyanmaz da sızlanmaya baş-ladı: “Brooke! Kulağımı çekmesene!”

Andrew kadının sesini girişten duyabiliyordu. “Müşterin var” diye seslendi tamirciye. “Ayrıca, tamirhaneye geldiğimde seni bir kere de yarı çıplak halde uyurken bulmasam hiç fena ol-maz.”

Adam yanıt vermek yerine “Ahh” diyerek gerinip hafifçe doğruldu. Bu esnada o çirkin işçi dekoltesi biraz daha açıldı. Uy-ku mahmuru gözlerini ovuşturduktan sonra, “Yine mi şu tuhaf motor sesi meselesi? Brooke, sana yeni bir silindir kapak conta-sına ihtiyacın olduğunu bin defa söyledim” dedi.

Andrew büyük bir ilgiyle izliyordu, kadının yüzü birden kıpkırmızı kesilmişti. Çünkü Brooke dün akşam ona, motordan gelen bu tuhaf sesin o gün ani fren yaptıktan sonra başladığını söylemişti. Andrew kollarını kavuşturup gözlerini kocaman aç-tı. Kadın arkasını dönüp bakışlarını kaçıınca Andrew’un duy-duğu vicdan azabı da biraz hafiflemişti.

Brooke ters ters başını salladı: “Konu benim aracım değil, Glen. Çekmen gereken bir araba var, vaktin var mı?”

Görünüşe göre Glen hâlâ tam olarak uyanamamıştı, esne-yerek “Saat kaç ki?” diye sordu.

“Sekiz buçuk” dedi Brooke soğuk bir biçimde. Andrew gü-lümsedi, kendisi dışında birinin bu kadının asabiyetine maruz kaldığını görmek hoşuna gitmişti.

“Sekiz buçuk mu?” Tamirci oflaya puflaya gerindi. “Bu sa-atte çoğu insan uyur!”

“Normal şartlarda insanlar yataklarında uyur, belediye baş-kanının aracının kaportasının üzerinde değil” diye çemkirdi Brooke ve adamın açık ensesine bir tokat atıp geri çekildi.

Anlaşılan tamirci, Andrew’un orada olduğunu hâlâ fark et-memişti. “Dün akşam çok içtim, evin yolunu bulamadım. Ba-yan Murphy’nin kulağına gitmesin” dedi.